



ВОЛИНЬ

Середа, 7 травня 2025 року



volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi Нас читають із 1939 року!

■ Спеціальний репортаж



Хутірське роздолля...



П'ять років тому ця хата мала первісний вигляд – нині вона вже осучаснена.

І у село Заіванове, де тепер живе лише одна родина, щовесни повертаються лелеки

Кажуть, щасливий той двір, де є гніздо бузків, – ці священні птахи приносять благополуччя в сім'ю

Електрики скидали гніздо лелек, а вони навесні прилітали й нове будували.

Зі старшими й молодшими Олексюками ми зустрілися весняного дня, коли тут особливо гарно, бо ж усе довкруг зазеленіло, розцвіло. Але, судячи з почутого, не тільки ця краса тримає їх в цій глушині. – Тут я народилася, – каже господиня обійстя Марія, – п'ятдесят чотири роки прожила, двох синів із чоловіком виростила. Куди вже мені звідси йти? У мене й менталітет уже «не той» – після такого хутірського роздолля перебудуватися в селі було б непросто – підстроюватися під когось не зможу



Олексюк-молодший із донькою та старшим сином.



Юрій і його дружина Марія в день весілля, може, й не думали, що житимуть на хуторі.

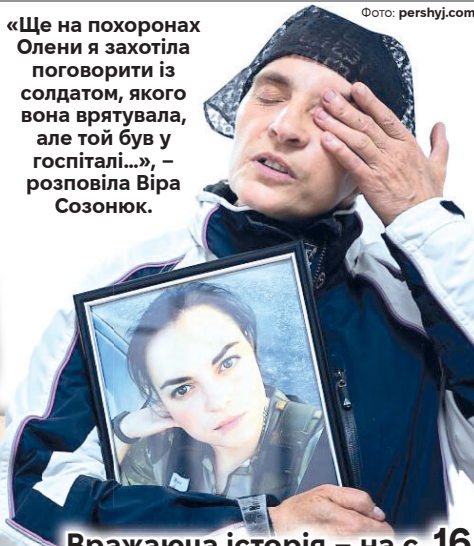
Читайте репортаж із глибинки – на с. 8

■ Несподіваний поворот

Мама загиблої Героїні з Волині розшукала воїна, якого прикрила в окопі її донька

А допомогла Вірі Созонюк із села Обенижі Ковельського району здійснити мрію команда проєкту «Я не забуду» телеканалу «Дім»

«Ще на похоронах Олени я захотіла поговорити із солдатом, якого вона врятувала, але той був у госпіталі...», – розповіла Віра Созонюк.



Вражаюча історія – на с. 16

■ Адреса бід

Ціна за селфі: 13-річний Олег із Ковеля бореться за життя після ураження струмом



Хлопець хотів стати популярним у TikTok.

Подробиці – на с. 10



Вітаємо!

9 травня 70-та весна завітає на гостини до люблячого батька та дідуся –

ХАЗАНЮКА Петра Міхейовича,

жителя села Хорлупи Луцького району.

У цей святковий світлий день,
Коли настав Ваш ювілей,
Ми щиро Вас вітаємо,
Добра і щастя Вам бажаємо.

Хай оминають Вас тривоги,
Хай Бог дасть щастя на путі,
Хай світла й радісна дорога
Щасливо стелиться в житті!

Тож не старійте і не знайте
В житті ні смутку, а ні бід.
У серці молодість плекайте,
Живіть до СТА щасливих літ!

Бажаємо світлої радості й сили,
Ласкавої долі, добра і тепла.
Щоб ласку Вам слало небесне світило,
Здоров'ям наповнила рідна земля!

З повагою та любов'ю – діти та внуки.



■ Пульс тижня

Знаючи паролі, виніс з офісу майже 6 мільйонів

Прокурори Луцької окружної прокуратури скерували до суду обвинувальний акт про вчинення 48-річним жителем Луцька в умовах воєнного стану крадіжки в особливо великих розмірах, поєднаної з проникненням у приміщення (ч. 5 ст. 185 КК України)

Наталія МУРАХЕВИЧ

Зранку 11 лютого 2025 року чоловік, знаючи паролі до системи охоронної сигналізації, проник в офісне приміщення в обласному центрі Волині та викрав із сейфа готівку в сумі 5 млн 682 тис. грн, а також файлові накопичувачі. Обвинувачений, який вже мав конфлікти із законом, перебуває під вартою. Йому загрожує позбавлення волі на строк від 7 до 12 років з конфіскацією майна. ■

Палії напали на лісівника з ножем та кулаками

Двоє жителів села Матейки Луцького району, 19 та 20 років, постануть перед судом за пошкодження лісових масивів шляхом підпалу та умисне завдання тілесних ушкоджень середньої тяжкості працівнику лісової охорони (ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 245, ч. 1 ст. 28, ч. 2 ст. 345 КК України)

Соломія МУЗИЧКО

Заданими слідства, пізно ввечері 5 березня 2025 року, молодики, попередньо змовившись, приїхали мотоциклом до лісу, що поблизу рідного села, маючи з собою бензин та знайдені на сміттєзвалищі шини. Там вони підпалили шини та суху траву. Внаслідок їхніх дій вогонь знищив 0,7 гектара лісового масиву. Сума завданих збитків оцінюється у понад 23 тисячі гривень. Незаконні дії паліїв виявив лісничий, який спробував їх затримати. Однак молодики чинили опір, завдавши лісничому ударів руками та ногами, а також ножового поранення, після чого втекли з місця злочину. Тепер долю підпалювачів та нападників на лісника вирішуватиме суд. ■

8 та 9 травня Блаженніший Митрополит Київський і всієї України, Предстоятель ПЦУ Епіфаній перебуватиме на Волині. Зокрема, він побуває у Жидичинському Свято-Миколаївському монастирі з нагоди престольного празника – Перенесення мощей святителя і чудотворця Миколая з Мир Лікійських у м. Бар.

ФОТО: UKRTEL

Завдяки цим добрим людям і нашим партнерам із «УКРПОШТИ» газета «ВОЛИНЬ» щотижня потрапляє на фронт:

✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ С(Ф)Г «Нива» Луцького району (директор Ана-толій МАСЛІЧУК)

✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)

✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)

✓ ТОВ «П'ятинді» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (ди-ректор Леонід САМЧУК)

✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (директор Василь НАЗАРЧУК)

✓ Підприємець Сергій ПШАВА (Ко-вельський район).

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 0661338688.

■ Нас почули!

«Це неприпустимо у час повномасштабної збройної агресії рф проти України»

■ Резонанс

Волинська владо, читай: «У нас у селі батюшка, що хоче – те й робить, і нема на нього управи»

Загиблого воїна Сергія Дишка відспівали в храмі ПЦУ селища Любешів.

Навколишні проводжали земляки Героя в останню путь.

Сергій Дишко мучно боронив Маріуполь.

Закінчення. Початок – на с. 1

Катерина ЗУВЧУК

«ТИЛО 22-РІЧНОГО ГЕРОЯ ОКУПАНТИ ПОВЕРНУЛИ МАЙЖЕ ЧЕРЕЗ ТРИ РОКИ»

путь та навіть не відкрив ка-плицю на кладовищі. Відспівання Героя від-булося у Любешові. «Я не знаю, як така лю-дина може проповідувати щось інше. Не знаю, коли це припиниться і хто має поставити крапку. Але знаю точно: такі люди не мають бути у святому місці», – з обуренням написала Іри-на Дишко. Вона також ви-словила своє нерозуміння щодо того, як владі можна

знаючи, що родина вирі-шила відспівати Сергія в Православній церкві Украї-ни в Любешові, зверталися до батюшки з проханням, аби в час поховання Героя в рідному селі його провед-жав спів давнин, але він від-мовив у цьому. Більше того – раніше прихильники упц навіть не йшли проводити Героя, бо «не той» батюш-ка ховає. Зараз уже трохи людей виходять зустрічати наших бійців, які поверну-

хоче – те й робить, і нема на нього управи. – Пані Любо, що таке делікатне питання: «Яку церкву відвідаєте ви?» – В нас у селі, на жаль, одна церква – упц мп. Я ж підтримую ПЦУ. А як же інакше? Як мені дивитися в очі тим матерям, яким разом із представниками військомату вручаю спові-щення про загибель сина, який поліг за Україну? З нашого села багатьох було

Фрагмент резонансної статті у «Волині» за 30 квітня 2025 року.

Народний депутат України Ірина Констанкевич (на фото) прореагувала на публікацію «Волинська владо, читай: «У нас у селі батюшка, що хоче – те й робить, і нема на нього управи», яка була надрукована в газеті «Волинь» 30 квітня, а 3 травня – розміщена на сторінці інтернет-видання «Волинь». Політикиня надіслала депутатське звернення т.в.о. начальника управління Служби безпеки України у Волинській області Сергію Маслію та начальнику Волинської обласної військової (державної) адміністрації Івану Рудницькому. Подаємо його текст повністю

ДЕПУТАТСЬКЕ ЗВЕРНЕННЯ

Щодо ситуації з похован-ням загиблого військово-службовця Сергія Дишка та порушення законодавства в сфері діяльності релігійних організацій на Волині

Шановний Сергію Миколайовичу! Шановний Іване Львовичу!

Як народний депутат України, перший за-ступник голови Комі-тету Верховної Ради Укра-їни з питань гуманітарної та інформаційної політики,

співавтор Закону України «Про захист консти-туційного ладу у сфері діяль-ності релігійних організацій» (№ 3894-ІХ від 20.08.2024 року), звертаюсь до Вас з проханням вжити невідклад-них дій реагування на про-тизаконну діяльність свя-щенника УПЦ МП Святослава Павловича Скупейка.

3 травня 2025 року на сторінці Інтернет-видання «Волинь» розміщено ін-формацію про ситуацію, яка склалася у селі Ветли Ка-міль-Каширського району Волинської області «Волин-ська владо, читай: «У нас у селі батюшка, що хоче - те й робить, і нема на нього

управи», електронне дже-рело <https://www.volyn.com.ua/news/287767-volynska-vlado-chytai-u-nas-u-seli-batiushka-shcho-khoche-te-i-robyt-i-nema-na-noho-upravu>. Як зазнача-ється у публі-кації, 22-річний військовослужбовець Сергій Дишко загинув від ворожо-го снайперського пострілу в травні 2022 року, під час бойового чергування на території металургійного комбінату «Азовсталь». Тіло захисника України, окупанти передали лише у 2025 році. Родина Сергія Дишка мала провести чин його похо-вання у рідному селі Ветли, однак місцевий священник Скупейко Святослав Павло-вич відмовився відчинити храм та заборонив дзвона-рям провести Героя, як на-писала в соцмережі сестра загиблого Ірина Дишко. Дана ситуація не може залишитися без розгляду правоохоронних органів Волинської області та притягнення до відповідальності винних осіб. Важливо, що такі випад-ки не є поодинокими, що

«Дана ситуація не може залишитися без розгляду правоохоронних органів Волинської області та притягнення до відповідальності винних осіб.»

неприпустимо у час повно-масштабної збройної агресії рф проти України. Службою безпеки Укра-їни, за час збройної агресії росії проти України, викриті ряд релігійних діячів Україн-ської православної церкви московського патріархату, які виправдовували агресію російської федерації щодо нашої держави і розпалю-вали міжконфесійну ворож-нечу серед вірян. Такі дії цих релігійних діячів ймовірно не могли відбуватися без мовчазної згоди та безді-

яльності уповноважених посадовців, голів громад. Враховуючи викладене вище, з метою захисту націо-нальної та громадської без-пеки, суверенітету і тери-торіальної цілісності Укра-їни, прав і свобод людини і громадянина, припинення поширення ідеології «рус-ского міра» та колабораці-онізму, гідного пошанува-вання загиблих (померлих) захисників та захисниць України, керуючись ст. 16 Закону України «Про статус народного депутата Украї-ни», прошу Вас:

- розглянути депутатське звернення, взяти під особи-стий контроль вирішення даної ситуації та доручити відповідним структурним підрозділам перевірити за-конність дій священнослу-жителя храму УПЦ МП у с. Ветли Волинської області Скупейка С. П.;

- надати інформацію, чи здійснювався моніторинг ді-яльності релігійних органі-зацій у контексті наявності загрози національній безпе-ці України, а також сприяння з боку органів державної та місцевої влади у Волинській області;

- надати інформацію про релігійні організації та ок-ремо священнослужителів таких організацій у Волин-ській області, які не бажають розірвати зв'язки з інозем-ною релігійною організацією, діяльність якої афілійована з РПЦ;

- надати інформацію про кількість відкритих кримі-нальних проваджень у 2024 та 2025 роках, внесених до ЄРДР по Волинській обла-сті та які заходи правового реагування вжито до право-порушників законодавства в сфері релігії та свободи совісті;

Про результати розгля-ду депутатського звернення прошу повідомити мене у термін, визначений чинним законодавством.

Народний депутат України Ірина КОНСТАНКЕВИЧ.

■ У номер!

У домашнього тирана знайшли гранати

В Ратнівській громаді поліцейські під час виїзду на повідомлення про домашнє насильство у 26-річного місцевого жителя виявили боеприпаси

Любов ВОЛИНЮК

З місцем проживання чоловіка правоохоронці знайшли дві гранати – Ф-1 та СВП. Для забезпечення безпеки на місце викли-кали фахівців вибухотехнічної служби. Небезпечні предмети вилучили та направили на експертизу. Слідчі відкрили кримінальне провадження за ч. 1 ст. 263 Кримінального кодексу України – незаконне поведження зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами. Санкція статті передба-чає до семи років позбавлення волі. Наразі триває досудове розслідування. Поліція вкотре нагадує: незаконне зберігання зброї та боеприпасів – кримінальний злочин. Однак особа, яка добровільно передасть такі предмети органам влади, звільняється від відповідальності. Також правоохоронці інформують, що з 25 листопада 2024 року набув чинності Закон України «Про декларування зброї». Цей документ закладає основу для легалізації зброї та посилення контролю за її обігом як у воєнний, так і в мирний час. ■

■ Зверніть увагу!

Фотоколаж: telegraf.in.ua.

Ось так виглядає принада - ліки.

На Поліссі застерігають не брати у руки ці брикети

У Камінь-Каширському районі 1-го травня розпочалася вакцинація диких м'ясоїдних тварин проти сказу

Богдана КАТЕРИНЧУК

Кампанія три-ватиме до 9 травня. Про це повідомляють фахів-ці Держпродспожив-

служби, які спільно з працівниками вете-ринарної медицини, мисливських угідь, органів місцевого самоврядування, лі-сівниками розпо-суджують вакцину.

З такою метою ство-рили окремі робочі групи. Принада має вигляд невеликих брикетів із запахом м'ясо-кісткового борошна, всередині яких – капсула з вакциною. Вони безпечні для людей, домашніх тварин і навколишнього се-редовища. Всього заплано-вано розкласти 67 975 доз вакцини на загальній площі 2 719 кілометрів ква-дратних. Спеціалісти Ка-міль-Каширської ветеринарної лі-карні наголошують на тому, що в разі виявлення подібних принад – не брати їх руками та не пере-носити в інше міс-це. ■

Герої не вмирають!

18-річний Петро НАУМУК: «Мамо, я собі не пробачу, якщо «новенькі» підуть на позицію самі і загинуть»

Такі слова сказав в останній розмові з ненькою юний Герой із села Самари – наймолодший захисник із Ратнівщини, який загинув у боях на Донеччині, захищаючи Україну в складі батальйону «Любарт» полку «Азов»

Марія ЛЯХ
(газета «Ратнівщина»),
Дарина БІЛЬСЬКА

МРІЯ ІЗ ДИТИНСТВА – БУТИ ВОЙНОМ

Петро Наумук народився 28 травня 2006 року в селі Самари, у родині Петра та Галини Наумуків. Із самого дитинства вирізнявся цілеспрямованістю, патріотизмом і мужністю. Ще школярем мріяв про військову службу та готувався до неї, фізично і морально. Був відповідальним, дисциплінованим і вольовим – як справжній воїн.

І одразу після школи, щоб «заробити кошти на екіпірування», поїхав за кордон. Та не забарився з поверненням – щойно виповнилось 18, одразу подався до лав добровольчого батальйону «Любарт». Пройшов жорсткий відбір до підрозділу полку «Азов» і вирушив на передову із псевдо «Колос».

ПРОСИВСЯ НА «НУЛЬ», БО НЕ ХОТІВ СТОЯТИ ОСТОРОНЬ

За словами побратимів, Петро був справжнім воїном – не просив полегшення, не уникав складних завдань. Навпаки – сам прагнув бути там, де найважче, бо вважав, що саме там вирішується доля країни. Він розумів, за що іде війна, й вірив у перемогу.

Як так трапилося, що юнак практично одразу після школи опинився на фронті, розкаже тато Петро Петрович:

– Ще раніше, до початку війни, Петя говорив, що хоче стати військовим. Ми з дружиною казали, що підтримаємо будь-яке його рішення, але самі думали, що переросте. Ще малий. Передумає. Коли почалася війна, він став ще серйозніше про це заявляти. Наприкінці 11 класу сказав, що вчитися на військову спеціальність не піде, бо тільки час втратить. Закінчить школу, досягне повноліття – і на війну. Друзі, дядьки (він спілкувався з людьми різного віку і дослухався до них) переконували, щоб ішов вчитися у військо-вий навчальний заклад. За кілька років матиме офіцерське звання. Може, до тих пір і війна закінчиться. А він був категоричний: «Вчитися не піду! То тільки час втрачати!». Після школи одразу поїхав на заробітки. Був в Амстердамі, в Нідерландах. Потім – у Польщі. Ми ще надіялися, що попрацює, поміняються погляди. Не вірили, що одразу, як тільки 18 років виповниться, повернеться і піде на фронт.

– Нам багато хто казав:

«Нащо ж ви його відпустили?», – підтримує розмову мама Галина Іванівна, – а як ми мали його втримати?! Перечити йому не було сенсу. Петя мені сказав прямо: «Якщо заборонятимете, я все одно піду, але не казати, де я і що зі мною, щоб не хвилювалися!». Ми ж не думали, що так швидко закінчиться підготовка і що його відправлять на фронт. Надіялися, що в «гарячі» точки не потрапить, бо ж геть молодий!»

Про те, як Петро опинився в «АЗОВі», пригадує його старший брат Олександр. Каже, що з Петею був дуже близький. Як і в усіх, бували непорозуміння, але завжди підтримували теплі братерські стосунки, ділилися один з одним найпотаємнішим.

– Петя подав заявку в «АЗОВ». Через кілька днів йому зателефонували, що потрібно з'явитися на співбесіду і на медогляд. Туди випадкові люди не потрапляють. Там дуже жорсткий від-

«Петро Наумук був Петром у третьому поколінні. Його батько Петро. Його дід також був Петром. На жаль, на ньому династія Петрів у цій родині зупинилася...»

бір – і брат хвилювався, що він той відбір може не пройти. Батьки в глибині душі надіялися, що він його таки не пройде. А, виявилось, що він уже підписав контракт. Умовно процедура проходить так: ти реєструєшся, проходиш підготовку, за результатами відбору обирають найкращих, а тоді вже підписуєш контракт. Петя мені дзвонить і каже: «Я вже підписав. Все одно туди попаду. Так чого зволікати?».

«Я ВИЙШОВ. НУ, НА МІНІ ПІДІРВАЛИСЯ, АЛЕ В ЦІЛОМУ ВСЕ ДОБРЕ»

Друг Геннадій і брат Олександр розповідають, що Петро постійно рвався на нульові найважчі позиції. Про це ще досі говорять його побратими, які дивувалися з відважності і відповідальності хлопця.

– Коли з ним розмовляли по телефону, – пригадує Олександр, – він ніколи навіть натяку на те, що важко, не подавав. Я говорив із ним як з людиною, яка ніби у відпустці була. Якось Петя подзвонив до матері і каже: «Мам, я вийшов. Ну, на міні підірвалися, але в цілому все добре. Міняємо колесо, їдемо далі!» На його першому бойовому виході був важкий 300-й, якому руку відірвало. Петя тільки згодом розказав, що тоді з ним відбувалося.



Втрата юного Героя – болюча рана для рідних, друзів і всієї громади. Але подвиг Петра Наумука – безсмертний!

На секунду застиг, але розумів, що не може давати волю почуттям. Вдарив сам себе по обличчю, зібрався. Перемотали побратимові руку і витягнули його. Багато дуже таких моментів довелося побачити... Він же був один із наймолодших в «АЗОВі». Вони всі дуже вмотивовані, знали, що мають робити. Там панувало абсолютне братерство, абсолютна довіра один до одного...

10 листопада, коли у Самарах відбувалися благо-

дійні заходи з нагоди дня села, Петро зателефонував до батьків і розказав, що повернувся з позицій, але завтра-післязавтра буде знову йти на завдання. Це не його бойове чергування, але привезли «новеньких» хлопців. Вони ще не знають місцевості, і він собі не пробачить, якщо підуть самі і загинуть. Зі щемом у серці батьки поблагословили: «Хай Бог тебе береже, синку!»

Більше на зв'язок із рідними Петро не вийшов...

ОСТАННІЙ ШЛЯХ – ПІД СЛЮЗИ, ДИМОВІ ШАШКИ ТА ПОЧЕСНУ ВАРТУ

Трагічний день настав 12 листопада 2024 року на Донеччині. Під час виконання бойового завдання – супроводу новоприбулих бійців – Петро потрапив під ворожий обстріл і загинув. Евакуація тіла ускладнювалася постійними атаками, тому забрали Героя з поля бою змогли лише через кілька діб.

24 листопада Самарівська громада зустрічала й прощалася зі своїм Героєм. Після прощання в Луцьку траурна колона зупинялася в кожному селі громади. Сотні людей зустрічали Петра, ставши навколішки, зі сльозами на очах, із лампадками в руках, із димовими шашками та квітами.

Петра Наумука відспівали у Свято-Параскевському храмі. На прощанні з воїном його побратими виконали «Молитву українського націоналіста». Його поховали на сільському кладовищі – під звуки гімну та залпи військового салюту.

...Ніхто і ніщо не замінить батькам їхньої кровиночки. Беруть себе в руки, намагаються триматися.

– Ніби, й відпускає потрохи, – каже мама, – а як побачу його речі, то знову накриває новою хвилею. З фронту прислали коробку з його речами... Усе і скрізь нагадує про Петю...

Та мусять триматися. Примушує не по роках свідомо донька Дарина. Вона не може плакати, та має свою реакцію на стрес. Після загибелі брата у пам'ять про нього виклала свої думки на папір. Ними вона і з нами поділилася: «Мій брат загинув на війні, але я не плачу та вірю, що він на небі бачить усіх нас. Та в моєму серці він буде назавжди. Я ніколи не забуду братика свого. Залишиться він у моєму серці на віки-вічні. Захищав він нас, нашу Україну, всю нашу Батьківщину! Я тебе люблю, Петя!».

На всьому аркуші намальовані сердечка. В окремо-му сердечку слово «Україна» та ще одне сердечко – біла імені брата.

...Петро Наумук був Петром у третьому поколінні. Він мав би жити і продовжувати рід Петрів. Його батько Петро. Його дід також був Петром. На жаль, на ньому династія Петрів у цій родині зупинилася. Нехай Бог прийме безсмертну душу захисника в свої небесні обителі, а рідним дасть сили пережити горе втрати рідної кровини. Не маємо права забути, якою ціною Україна виборює незалежність!

P.S. Петиція з надання звання Героя України (посмертно) 18-річному воїну Петру Петровичу Наумуку набрала необхідну кількість голосів у понад 25 тисяч – і тепер перебуває на розгляді Президента. ■

Погляд

Сергій МАРЧЕНКО, блогер, експерт ринку праці, засновник рекрутингової агенції «Борщ»

Миритись чи не миритись на 9 травня? Господи, пали!

путін пропонує перемир'я на три дні святкування «победобесія» на москві. Бо, бачте, боїться українських дронів над головами своїх гостей-колаборантів. Але чому ми повинні забезпечувати комфорт маніяку-убивці?

З того, що відомо мені, станом на зараз Президент не прийняв остаточного рішення про приєднання до парадного премієра путіна на 8–11 травня.

Група Татарова/Портнова в Офісі Президента України активно працює, щоб схилити Зеленського на свій бік. Вони кажуть, що путін розлічений через ліквідацію генерала Москаліка і що треба піти йому на поступки, дати провести парад на Красній площі, щоб він повернувся у перемовини без денацифікації і визнання захоплених територій російськими.

Інші групи впливу, переважно, підтримують відмову від перемир'я і пропонують показати силу і атакувати безпілотниками Москву на 9 травня.

Вони виходять з того, що вразливість столиці і самого путіна на параді стане сигналом, що росія ослаблена війною і багато сусідів (особливо, Туреччина і Китай) можуть скористатися цим і ще більше посилити свої зони впливу в регіонах, де раніше домінувала росія.

Сам Президент України зробив заяву, з якої виглядає, що він більше схиляється не приймати перемир'я путіна. Але ця заява не містить прямої відмови, тому у Зеленського залишається можливість прийняти умови кремлівського карлика і дати йому провести парад без втрати обличчя перед гостями.

Окремий трек – Трамп і його бойові любителі диванів. Всі вони, як один, випливають із трусів, щоб догодити путіну і тиснуть на Зеленського, вимагаючи прийняти умови кремля. Сьогодні знову дістали жупел ядерки і розказують про жертви. Правда, мовчати, що після окупації України жертв буде більше, ніж після ядерки.

Ми, як громадянське суспільство, повинні допомогти Президенту зробити правильний вибір і не дозволити тиснути на себе російським групам впливу в Офісі. Не мовчіть! Припинення вогню має бути або повним, або – ніяким. Україна повинна відстоювати свої інтереси. А безпечний парад путіна – інтересом України не є.

P.S. «Росіяни просять тишу на 9 травня, а самі б'ють кожного дня по Україні. Це – цинізм найвищого рівня, – заявив Президент України Володимир Зеленський 4 травня. – Потрібне реальне припинення вогню. Україна готова до тиші з будь-якого дня, але щонайменше на місяць, аби покласти край війні. Якщо тиша, то щодня, якщо припинення вогню, то не на їхні свята, а на кожен день». ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Сергій КНИШ – борець родом із села Озерне Ковельського району (проживав у селі Кривлин);	Сергій КОСЕЙ – борець із села Нуйно Камінь-Каширського району;
Роман ВОЗНЯК – борець із села Мирне, що на Горохівщині;	Тарас КОРНІЮК – борець із міста Луцька;
Юрій РАДЧУК – борець із міста Ківерці;	Валерій КОРСАК – борець із села Дорогиничі, що на Локачинщині;
Олександр КАРЧЕВСЬКИЙ – борець із міста Луцька;	Максим ТКАЧУК – борець із міста Ковеля;
Микола МАРЧУК – борець із села Менчині, що на Іваничівщині;	Дмитро СЕРГІЄНКО – борець із міста Ковеля;
Анатолій ЛЕВЧУК – борець із села Вербаїв Луцького району;	Ігор СЕГЕТ – борець із села Скірче, що на Горохівщині;
Михайло Рога – борець із села Копачівка, що на Рожичинщині;	Олександр ЗДРОК – борець із села Почапи, що на Любомльщині;
Олександр НАЗАРУК – борець із села Борочичі, що на Горохівщині;	Сергій ДУДЮК – борець із села Озютичі, що на Локачинщині;
Володимир МЕЛЬНИК – борець із села Іваномисль Камінь-Каширського району;	Анатолій ГРИНЬ – борець із села Гірка Полонка Луцького району;
	Микола КАЛІЩУК – борець із міста Володимира.

■ Прямая мова

«І тільки в Україні та в українців єдина мотивація – вижити!»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Сергій ФУРСА, фінансист, про угоду про копалини, яку після довгих місяців дискусій та скандалів таки підписали США та Україна:
«Добре, що у Трампа є тепер папірець, з яким він буде бігати і доводити, який він майстер перемовин. Нам не шкода... Десь у Києві буде тихо посміхатися Тарас Качка й інші українські перемовники, що спромоглися перетворити божевільну по своєму нахабству пропозицію Трампа на прийнятну угоду. Яка не тільки не обтяжує Україну, не принижує українців, але й не заважає європейській інтеграції».



Карл ВОЛОХ, бізнесмен, про три аспекти угоди про корисні копалини між США та Україною:
«1. Вона сама по собі може (якщо виконуватиметься) дати серйозний поштовх економічному розвитку України й поглибленню стратегічного співробітництва зі США. 2. Вона дасть (знову-таки, якщо виконуватиметься) позитивний сигнал іншим інвесторам, що вкладати гроші в Україну – безпечно. 3. Третій плюс – тактичний, але не менш важливий наразі. Вона є однією з нечисленних (і тому особливо важливих) перемог Трампа за перші 100 днів. Він уже заявив, що її реалізація дасть США прибуток, котрий перекриє всі витрати на допомогу Україні під час війни. Іншими словами, це розв’язує йому руки в питанні продовження цієї допомоги».



Володимир БОРИСЕНКО, міський голова міста Бориспіль, який пішов воювати, закликає це зробити й інших:
«Я – багатодітний батько і донедавна обіймав посаду міського голови. Категорія посади входить у бронювання та є можливість відстрочки від служби. Але мені здається, що мобілізуватися й вступити до лав ЗСУ – це єдиний правильний спосіб для того, щоб перемогти в цій війні, зберегти нашу країну і не передати цю війну майбутнім поколінням. Тому я вважаю, що так має вчинити кожен, попри свою професію та незалежно від того, в якому соціальному прошарку знаходиться ця людина. Так має поступити кожен патріот своєї країни».



Віталій ЧЕПИНОГА, блогер, про інтереси сторін під час війни:
«У всіх в сучасному світі своя особиста мотивація. Трамп хоче Нобелівську премію миру і бізнес з путініми. путін хоче зняття санкцій і реабілітації у світовій політиці. Європа хоче аби росія сильніше й надовше застрягла в Україні, та не могла напасти на Європу. Китай хоче обігнати США і стати гегемоном у світі номер один... І тільки в Україні та в українців єдина мотивація – вижити! Не найкраща мотивація, але найсильніша і найдієвіша...».



Тарас ЗАГОРОДНІЙ, громадський діяч, про позиції Китаю та США під час російсько-української війни:
«З мовчазної згоди Китаю точно йде постачання озброєння та виробництво зі сторони Північної Кореї та підтримка росії. Тому я не розумію симпатій до Китаю з боку деяких наших громадян, тільки через естетичне несприйняття нинішньої влади у Вашингтоні. Можна по-різному ставитися до США та їх політики зараз (яка, до речі, вже міняється під тиском обставин), але про США точно можна сказати, що вони ніколи у своїй історії не будували концтабори як системну практику. Як росія, Китай, Іран і навіть деякі європейські країни».



Гаррі КАСПАРОВ, шахіст, російський опозиціонер, про вбивство української журналістки Вікторії Рошиної в російському полоні (її тіло повернули без головного мозку, очей та частини трахеї):
«Моторошне вбивство Вікторії Рошиної – не просто звірство. Можливо, це закодований меседж путінських виро́дків. Олександр Невзоров прочитав його так: не можна думати, не можна говорити, не можна бачити. Саме тому були видалені ті частини тіла, які відповідають за свідомість, мову і зір. Все це зроблено спеціально та демонстративно. Цивілізований світ існує завдяки правилам, що стримують звірині інстинкти. Але для путінської росії жодних правил більше не існує. Зараз їм можна все – за них відповідає фюрер».



Артур ГЕРАСИМОВ, народний депутат, про запровадження санкцій «на всяк випадок», які введені проти Петра Порошенка:
«Превентивні санкції проти Петра Порошенка – це удар не по політику, а по єдності держави. Це удар по Силах оборони, яких влада позбавляє допомоги від найбільшого приватного благодійника. Нагадаю, Порошенко передав допомоги на 7 мільярдів гривень із власних коштів. Зрештою, це удар по наших євроатлантичних амбіціях – бо цивілізований світ не візьме в союзники того, хто використовує «превентивне правосуддя» – це не про демократію».



Віталій ПОРТНІКОВ, журналіст, пояснює, чому в разі перемир’я Україна має перетворитися на країну-фортецю:
«Якщо Україна розслабиться після ймовірного припинення вогню чи навіть мирної угоди, якщо у суспільстві будуть збільшуватися настрої щодо неможливості повторення нової великої війни та необхідності пошуку шляхів порозуміння і співіснування з російською федерацією, звичайно, це призведе тільки до нового ще більш неочікуваного і нищівного удару росіян по українській державності». ■



■ Політична кухня

Найбільша політична сила Європи дослухалася до Порошенка

Вирішено не визнавати жодних окупованих росією українських територій російськими

Ольга СОКОЛОВА

В іспанській Валенсії відбувся Конгрес Європейської народної партії (ЄНП), де п’ятий президент України Петро Порошенко особисто представив пропозиції до Резолюції на підтримку України (партія «Європейська Солідарність» є асоційованим членом ЄНП. – Ред.). І її підтримали!

У коментарі журналістам із Валенсії Порошенко розповів, чому такими значущими є рішення Конгресу для України: «Чому це так важливо для нас? Бо це – найбільший річний форум найбільшої політичної сили Європи, яка має більше 50% в Європейській Раді, більше 50% – в Європейській Комісії і поки що 13 голів держав та урядів країн-членів Європейського Союзу. А невдовзі до них доєднається ще й майбутній канцлер Німеччини Фрідріх Мерц, великий мій друг, великий друг України. Щойно доєднався канцлер Австрії – також член нашої політичної родини, – пояснив Петро Порошенко – Нам вдалося забезпечити, щоб питання України мало перший пріоритет. Не було жодного виступу, де не висловили б слова підтримки Україні. Також була підтримана наша ініціатива, так звана ініціатива невизнання. Невизнання жодних окупованих росією територій російськими. Це сьогодні дуже потужний меседж із Валенсії».

«Ми не можемо допустити, щоб були якісь ініціативи по зняттю або послабленню санкцій, ерозії санкцій по відношенню до російської федерації. Поки не настане сталий, надійний мир через силу. Мир, який забезпечить безпекову ситуацію на континенті. Мир, який



Фото із сайту eurosolidarity.com.

Зустріч тет-а-тет президентки Європейської комісії Урсули фон дер Ляен та Петра Порошенка тривала близько години. Політикиня з Німеччини запевнила у підтримці України, тому що переконана: путіну не можна довіряти, і його треба стримувати.

буде супроводжуватися так званою ініціативою «чоботи на землі» «коаліції охочих». Тобто, коли представники Збройних сил країн-членів Європейсько-

ронну промисловість. А також – фінансова підтримка реформ в Україні.

Окремим пунктом йде заклики Європейської народної партії до влади України щодо дотримання демократії, політичного плюралізму і верховенства права.

«Ми ні в якому разі не можемо допустити навіть під час воєнного стану згорання демократії, згорання свобод, згорання верховенства права, згорання прав людини, переслідування опозиції та багато інших речей, які чітко зазначені в першому кластері «Основи». Це так звані фундаментальні права і свободи, які є базовими, з яких починаються і якими закінчуються переговори про членство в ЕС», – нагадав лідер опозиції Петро Порошенко. ■

« Не було жодного виступу, де не висловили б слова підтримки Україні. »

го Союзу будуть розташовані на українській території для недопущення повторного удару по нашій країні», – говорить Петро Порошенко.

Ще одна важлива позиція Резолюції ЄНП – щодо підвищення обсягу оборонної підтримки нашої держави, в тому числі і спільні оборонні виробництва, спільні інвестиції в обо-

■ Не проти того війна

Влада не змогла за 90 днів зібрати достатньо підписів на підтримку санкцій проти Петра Порошенка

Про це повідомив народний депутат з фракції «Європейська Солідарність» Ростислав Павленко у Facebook

Ольга СОКОЛОВА

«Банкова... не змогла зібрати голоси під петицією щодо накладення санкцій на Петра Порошенка. «Народна ненависть» до Порошенка сильно перебільшена у звітах офісу Єрмака. Так само безславно закінчаться й інші атаки. Тому кидайте цю безнадійну справу і займіться чимось корисним. Війна з росіянами – надовго, і боротьба з Порошенком, «Європейською Солідарністю», військовими, громадами, підприємцями, журналістами у ній НЕ допомагає. Вийдіть з логіки виборів. Вона веде вас на манівці», – зазначив депутат (замість необхідних 25 тисяч

голосів за 90 днів назбирали 23799. – Ред.).

Натомість за скасування санкцій проти п’ятого президента в усіх регіонах України активісти зібрали 145 тисяч живих підписів, які ще наприкінці березня відправили Президенту Зеленському.

« За скасування санкцій проти п’ятого президента в усіх регіонах України активісти зібрали 145 тисяч живих підписів. »

Народні депутати намагалися передати ці підписи члену РНБО, Голові Верховної Ради Русланові Стефанчуку та представниці Президента у Верховній Раді Галині Михайлюк. Також народні депутати

намагалися передати підписи через приймальню громадян Офісу Президента, однак вона була зачинена.

Крім того, дві сотні громадських організацій підписали звернення до РНБО з вимогою скасувати це ганебне рішення.

Крім того, Офіс Президента відмовився реєструвати петиції на підтримку Петра Порошенка.

«Після незаконних, антидемократичних дій влади суспільство обурилося. Це було видно в соціальних мережах і всюди. Почалися дзвінки. Військові, волонтери почали дзвонити, давайте щось робити. Я зареєструвала петицію на офіційному сайті Офісу Президента. І не тільки я це зробила – і діючі військові, ветерани, волонтери. Очікувано, влада злякалася, вони просто її відхилили без жодних пояснень», – повідомила депутатка Київради, лідерка ВГО «Солідарна Молодь» Дінара Габібullaева. ■

■ Стосується кожного

Тренування поруч із домом. Як держава інвестує у здоров'я

В партії «Слуга Народу» розповіли, як влада підтримує спорт в громадах та чому це важливо в умовах війни

Катерина КОЗАЧУК

Уряд ухвалив важливе рішення, яке має стати поштовхом до оздоровлення українців – у 2025 році з державного бюджету будуть профінансовані відповідні заходи. Ідеться про масштабну ініціативу, яка сприятиме популяризації активного способу життя по всій країні.

ЗДОРОВА УКРАЇНА

В партії «Слуга Народу» розповіли, що таким чином влада намагається залучити всіх українців до фізичної активності – від дітей до людей похилого віку, включаючи осіб з інвалідністю, внутрішньо переміщених осіб, ветеранів війни та членів їхніх сімей. Це особливо важливо в умовах воєнного часу, коли фізичне та ментальне здоров'я потребують постійної підтримки.

«Спорт має бути доступним для кожного. Сьогодні формування культури актив-

ного способу життя – це не розкіш, а стратегічна інвестиція у здорову націю. У той час, коли українці щодня долають виклики війни, можливість вийти у двір, у парк, на тренажерний майданчик і просто зробити кілька вправ – може стати маленькою перемогою над стресом, втомою, апатією», – вважає очільниця партії «Слуга Народу» Олена Шуляк.

В партії «Слуга Народу» пояснили, що ідеться не тільки про тренажери просто неба, а про живу систему залучення людей до руху – через тренерів, майстер-класи, інклюзивні програми та підтримку місцевих спортивних активістів. Завдяки фінансуванню, громади зможуть наймати фахівців, які відповідатимуть за організацію тренувань і популяризацію здорового способу життя.

ВETERАНСЬКИЙ СПОРТ

Крім того, в партії «Слуга

Народу» розповіли, що влада також запустила програму «Ветеранський спорт», яка надає фінансову допомогу розміром 1500 грн для заняття спортом для учасників бойових дій та людей з інвалідністю внаслідок війни. Ці кошти можна буде витратити не тільки у спортзалі, а й під час відвідування басейну, секцій, спортивних майданчиків.

Програма триватиме два роки. У 2025 році на її реалізацію з державного бюджету виділили 600 млн грн. Передбачено, що програмою

і громадянського суспільства. Зокрема Федерація стронгмену України за підтримки депутатів від «Слуги Народу» й меценатів започаткували проєкт «Сильні України», до якого долучилися близько 1200 ветеранів. Головний суддя – народний депутат від «Слуги Народу», почесний президент ФСУ Василь Вірастюк. Це всеукраїнські спортивні змагання з адаптивних видів спорту серед військовослужбовців, які отримали травми та поранення. Змагання вперше відбулися у 2023 році та ста-

«Формування культури активного способу життя – це не розкіш, а стратегічна інвестиція у здорову націю», – очільниця партії «Слуга Народу» Олена Шуляк.

гарантовано зможуть скористатися 100 тис. ветеранів, які подадуть заявки в «Дії». І 25 тис. захисників вже подали такі заявки.

СИЛЬНІ УКРАЇНИ

В партії «Слуга Народу» також нагадали, що зараз реалізується багато проєктів ветеранського спрямування за підтримки як держави, так

ли частиною системи спортивно-реабілітаційних заходів для ветеранів війни.

«Я дуже тішуся, що з кожним роком цей захід стає все більш масштабним і об'єднує вже тисячі наших захисників. Для мене ці змагання – особливі. Кожна перемога тут – це ще одна перемога над війною», – підкреслює Олена Шуляк. ■

■ Спеціальний репортаж

Чиновники на собі відчули, як це рухатися у кріслі колісному по «горбистих» тротуарах...



Фото: Олена ЗУБ.

Нинішній захід у Луцьку – один із найчисленніших в країні, адже в ньому взяли участь близько 100 осіб.

5 травня перед воротами Волинської обласної клінічної лікарні зібралась чимала група людей, серед яких вирізнялись особливі люди – у візках і з вадами зору, а також їхні супроводжуючі. Всі вони – учасники «Ходи безбар'єрності», яку знову організував голова громадської організації «Зруш скелю» Євген Сивопляс. Цього разу подія присвячена Міжнародному дню боротьби за права людей з інвалідністю

Олена ЗУБ

На попередній «Ході безбар'єрності» відомий паралімпієць Олексій Сундієв навів приклад мера Івано-Франківська, який особисто сідав у крісло колісне і їздив вулицями міста, щоб перевірити доступність доріг для людей із обмеженими можливостями. Також спортсмен висловив побажання, аби і наші луцькі чиновники повторили цей досвід.

Тож цього разу представники волинської влади сіли у крісла колісні. Зокрема, заступник голови Волинської обласної державної адміністрації Роман Романюк, директор департаменту з питань ветеранської політики

Луцької міської ради Олег Кобилинський, директор департаменту житлово-комунального господарства Луцької міської ради Микола Осіюк...

...Оголошено старт. 19 квітня «Хода безбар'єрності» розпочиналась від Театрального майдану і завершувалась на залізничному вокзалі. На цей раз рухались у протилежному напрямку – від обласної лікарні до Центру зайнятості.

Кілька активісток, вдягнувши на очі пов'язки і взявши до рук посохи для незрячих, йшли кожна, тримаючись за руки супроводу. Поряд, несучи в руках транспаранти з гаслами «Стоп бар'єрність», «Вузькі проходи дверей», «Слизька підлога на пандусах», крокували решта учасників. Усього –

близько ста осіб.

Як і варто було очікувати, чиновникам нелегко було рухатися в інвалідних візках по «горбистих» тротуарах проспекту Грушевського. Подекуди вони підводилися з крісел колісних, як це робили минулого разу активісти. З'їжджати з високих бордюрів їм допомагали сторонні особи.

По дорозі спостерігаю за учасниками маршу, слухаю їх враження. Дехто каже, що пройти цей шлях у кріслі колісному – нереально. Активісти в пов'язках міцно тримаються за руки супроводжуючих. Ті, в свою чергу, зауважують, що водити незрячого теж досить нелегко – потрібно бути максимально уважним.

Наталія Угнівенко з «Генерації успішної дії», що має ваду зору, на моє запитання, чи є у незрячих людей можливість завести собаку-поводиря, відповідає, що хоч вони і практикуються у світі і це є хороший помічник, але для наших людей, на жаль, малодоступний, оскільки дороговартісний – «таку ж тварину ще треба навчити, щоб вона виконувала свої функції».

Зізнається, що падала на дорозі не раз. Інколи, через яму, інколи, зачіплялась за незручні стовпчики, які не видно, які зливаються з асфальтом, інколи з маршрутки теж зісковзувала, через те, що водій не зупинявся вчасно, а їхав...

Тим часом пані Оксана з організації УТОС, яка є інвалідом по зору, бажає, щоб при входах у магазини на східцях

були жовті або білі смужки. Пояснює – так повинно бути згідно з правилами, оскільки відповідна розмітка допомагає слабозрячим зрозуміти, де починаються, а де закінчуються сходинки і уникнути можливого падіння. Жінка каже, що падала і знає, що це таке з особистого досвіду. Скаржиться, що одного разу так оступилась, що ледве ногу не зламала, оскільки маршрутка не під'їхала достатньо до тротуару і була висока відстань між дорогою та східцями транспорту...

Колона рушила до стадіону «Авангард» і, перш ніж дісталась вулиці Шопена, минула кілька пішохідних переходів без озвучених світлофорів. Нарешті учасники «Ходи безбар'єрності» дісталися крайньої перешкоди – пологої вулиці Ярошука, в кінці якої розташовувалась остання зупинка шляху – Луцький міський центр зайнятості.

Олег Кобилинський не міг самостійно піднятися на узвіз, сидючи в кріслі колісному, тож йому допомогла активістка. Інші чиновники підвелись з візків і просто стовхали їх перед собою. Натомість паралімпієць Олексій Сундієв та інші неповносправні продовжували рух у кріслах колісних самостійно.

На подвір'ї центру зайнятості, де мав проходити брифінг, фахівець із супроводу демобілізованих осіб Світлана Мелінчук, знявши пов'язку з очей, ділиться враженнями від пройденного шляху. Каже, якщо не бачиш, то загострюється слух і коли поруч проїжджає автомобіль, то таке враження, що він не зупиняється. Є дуже велике відчуття тривожності та небезпеки. Зізнається, що цей шлях пройшла лише завдяки опорі та підтримці колеги-психолога Анни Галицької, яка її супроводжувала. ■

Погляд

Ніна КОСТРУБА,
позаштатний кореспондент
газети «Волинь»



І у 80 можна допомагати бити ворога

Фото Світлани ГРОНЬ.

Пані Тетяна з материнською любов'ю в'яже шкарпетки для наших захисників.



Повномасштабна війна змусила не тільки військових, але й багатьох цивільних людей, зокрема й тимчасово переселених, опинитися у скрутній ситуації. Окрім допомоги держави, на поміч прийшли волонтери. Від школярів до пенсіонерів тисячі людей долучилися до благодійних ініціатив та приєдналися до волонтерського руху. Вони допомагають у штабах, плетуть маскувальні сітки, закуповують амуніцію. І це більше, ніж просто допомога

За різною інформацією, а то й наживо, бачимо героїзм волонтерів, які день у день організовують допомогу воїнам ЗСУ. Нерідко – під обстрілами і вибухами доставляють необхідне на фронт, евакуюють цивільних, рятують тварин. Військові вважають, що 80 відсотків того, що потрібно на війні, їм дають волонтери. Важко знайти в Україні сім'ю, яка не поділилася б грошима, речами першої необхідності з військовими, а також – цивільними, які постраждали від війни.

Якось від доньки почула про пані Тетяну, яка у поважному віці, незважаючи на проблеми зі здоров'ям, не сидить, склавши руки. Цікавість й привела мене до її оселі. Згуртувавши навколо себе ще двох подруг (одній із яких уже за 80), в одній кімнаті на власній квартирі пенсіонерка створила так званий «цех в'язання», де в куточку – коробки з пряжею. І працюють бабусі тісною «вервечкою»: одна, де може, збирає речі для в'язання, інша їх розпускає, доводить до ладу, а Тетяна Володимирівна дає всьому «друге дихання». Вона в'яже шкарпетки для воїнів ЗСУ – синам, внукам, братам знайомих. Кому були потрібні такі речі, особливо взимку, замовляв волонтер Юрій, який з ними співпрацює та разом із усім необхідним доставляє на фронт і бабусині шкарпетки...

– Працюємо з початку повномасштабного вторгнення, – скромно каже пані Тетяна, – хоча ще до цього передавали речі хлопцям в АТО з думкою, що маленькою краплинкою своєї допомоги зігріємо наших захисників. І десь сили беруться. За ніч можу зв'язати пару шкарпеток, а з початку нашого волонтерства вже й із рахунку збилася. А ще замовляють хлопці невеличкі в'язані круглі килимки, так звані «підсиднички», щоб можна було в негоду на них присісти в окопах. Коли ти можеш допомогти і тобі дякують просто щирим словом, від цього на душі стає світло й тепло, – усміхається жінка.

А ще жінка поділилась особливо для них зворушливим. Виявляється, що і їх маленький колектив долучився до збору великодніх гостинців і від наших захисників отримала вдячні слова: «Дякуємо Тобі (волонтеру Юрію) і всім, хто долучився до збору великодніх гостинців. Завдяки вам, ми відчували смак найвеличнішого свята. Джимль».

Прикладом людяності, безмежної віри у нашу Перемогу є й хорові колективи, що співпрацюють з Палацом культури нашого обласного центру. Про свій внесок у перемогу розповіла одна з учасниць хорового колективу «Злагода», що діє при Теремнівському будинку культури, пані Тамара, син якої на фронті з початку повномасштабного вторгнення рашистів. Вони щотижня в літні місяці, згідно з графіком, співають на Театральному майдані. У репертуарі колективу – українські повстанські та патріотичні пісні. А зароблені кошти долучають до спільної каси на підтримку ЗСУ.

І сьогодні, коли втома, іноді – розчарування сковують душу, варто безмежно вірити, що Перемога – не за горами. Для цього іноді можна просто відмовитися від одного морозива і віддати ці кошти на донат. Можливо, саме їх і не вистачає, щоб врятувати чиєсь життя. А, може, й не одне. Так як роблять ці трудолюбиві волинські мамі, бабусі, прабабусі... Велика вам вдячність і уклін доземний! ■

■ Пульс тижня

Мотоцикл влетів у знак: один юнак загинув, інший – в реанімації

Аварія трапилася у Струмівці, близько 23 години, на кільці кругового руху

Соломія МУЗИЧКО

Водій мотоцикла «KAWASAKI» не вибрав безпечної швидкості руху та не врахував дорожню обстановку. У результаті транспортний засіб виїхав на клумбу та зіткнувся з дорожнім знаком. Від отриманих травм 17-річний хлопець загинув на місці події, інший, – 17-річний житель Підгайців, отримав ушкодження. Його госпіталізували до реанімації.

За цим фактом слідчі розпочали кримінальне провадження за ч.2 ст. 286 ККУ, яка передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк від 3 до 8 років. ■

Відповідатиме за сльози та страх колишньої дружини

Суд визнав 66-річного жителя села Дубище Луцького району винуватим у вчиненні домашнього насильства (ст.126-1 КК України)

Соломія МУЗИЧКО

Як стало відомо, судимий уже за такий злочин чоловік не припинив чинити фізичне і психологічне насильство щодо колишньої дружини, з якою проживає в одній квартирі. Перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння, він систематично залякував, ображав, принижував жінку, погрожував позбавити життя.

У результаті цього вона зазнавала психологічних страждань, втратила сон і відчувала постійний фізичний дискомфорт.

Суд призначив домашньому тирану, який за клопотанням прокуратури перебуває під вартою, покарання у виді 1 року позбавлення волі. ■

57 цікавинок серця Волині

У Луцькій міській територіальній громаді вийшла друком перша комплексна туристична карта, яка охоплює 57 пам'яток

Соломія МУЗИЧКО

Раніше управління туризму та промоції міста видавало лише карту міста, тепер же гості та мешканці Луцька зможуть ознайомитися з туристичними об'єктами усієї громади.

Нова мапа, над якою управління працювало з 2024 року, не лише відобразила знакові місця Луцька, але й підкреслила цікаві, проте менш відомі туристичні локації в інших населених пунктах громади. Мета карти – зробити ці об'єкти більш доступними та привабливими для туристів.

Серед нових позначених місць – Музей історії сільського господарства Волині, Іванчицівська липа, історичний музей села Княгининок. Вперше на карту, як окрему туристичну локацію, нанесено загальнозоологічний заказник «Гнідавське болото», а також Кічкарівські ставки, привабливі для орнітологів.

Придбати перше видання туристичної карти вартістю 20 гривень можна у Центрі туристичної інформації за адресою: вулиця Сенаторки Левчанівської, 2. Наразі надруковано 2 тисячі примірників, але карта й надалі доповнюватиметься та вдосконалюватиметься. ■

На території Луцької громади оголошено карантинний режим через поширення американського білого метелика. Гусениці шкідника повністю об'їдають листя на деревах, утворюють гнізда, обплітаючи гілки павутиною.

Рішенням Вищої ради правосуддя від 29 квітня 2025 року Валентину Пушкарчук звільнено з посади судді Луцького міськрайонного суду Волинської області у зв'язку з поданням нею заяви про відставку.

Іван Рудницький вручив посвідчення радника голови Волинської облдержадміністрації на громадських засадах з питань молодіжної політики Богдану Лебедю, який очолює Молодіжну раду Волині.

■ На лінії вогню

«Найважче – попрощатися з рідними!»

Олександр Ващук – лікар-хірург Ківерцівської лікарні, поїхав на фронт за день до дня народження сина, тому цей спогад закарбувався в його пам'яті як один із найбільочіших моментів

Любомира НАТИНКА

З 2022 по 2024 рік волинянин був мобілізований до лав ЗСУ, де надавав медичну допомогу нашим військовослужбовцям. Про це йдеться у відеосюжеті «Суспільне Луцьк». Лікар, який до війни звик до чіткого планування робочого дня, зіткнувся з реаліями постійних переміщень та напруженої роботи в умовах нестачі світла, води та під постійними обстрілами.

За словами Олександра, найважчим виявилось усвідомлення того, що прощання з рідними може бути останнім.

«Найскладніше на війні – це було перший раз поїхати з дому. Не так страшні обстріли та вибухи снарядів, як невідомість того, що буде завтра. Але не потрібно боятися. Необхідно гідно приймати виклики життя», – ділиться чоловік.

Олександр Ващук потрапив до 72-ї бригади, де



Олександр Ващук в екстремальних умовах вів щоденну боротьбу за кожне життя.

«У мене ростуть двоє синів, і я хотів показати їм приклад мужності.

одразу ж очолив медичний пункт, налагоджуючи евакуацію поранених під Бахмутом. Пізніше його перевели до 59-го мобільного госпіталю, де він працював у різних точках Донбасу: Краматорську, Слов'янську, Добропілля, Павлограді.

Медикам доводилося

працювати в екстремальних обставинах, аби вчасно надати допомогу та евакуювати поранених бійців.

Два роки на війні, за словами волинянина, відчуються як вічність. Постійна напруга, брак сну та повноцінного харчування, відповідальність за життя

■ Про це говорять

Продавали відстрочку за «прайсом»

Ціна питання – всього 500 – 600 доларів

Наталія МУРАХЕВИЧ

Прокурори Луцької окружної прокуратури скерували до суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні про вчинення трьома жителями Луцька та Луцького району

у складі організованої групи підроблення та збуту завідомо підроблених офіційних документів (ч. 3 ст. 28, ч. 3 ст. 358 КК України).

За даними слідства, чоловіки налагодили схему виготовлення підроблених тимчасових посвідчень військовозобов'язаного, довідок про надання відстрочки та довідок до акту огляду медико-соціальною експертною комісією,

які упродовж липня – жовтня 2024 року збували військовозобов'язаним.

Свої послуги «ділки» оцінювали у 500 – 600 доларів США та обіцяли клієнтам, що у разі пред'явлення виготовлених ними документів працівникам ТЦК та СП усе міне гладко та повістки не вручать. Окрім того запевняли, що з такими документами можна виїхати без перешкод за кордон.

У ході санкціонованих судом обшуків у фігурантів вилучено грошові кошти, кліше штампів та печаток різних

■ Як у детективи...

Серійного квартирного злогія затримали по гарячих слідах

Лише протягом одного дня зловмисник встиг проникнути у 2 квартири лучан і обкрадати їх

Соломія МУЗИЧКО

На лінію «102» надійшло повідомлення від жінки, яка розповіла, що до її помешкання на проспекті Молоді проник невідомий в балаклаві та викрав грошові кошти (понад 10 тисяч гривень) і цінні золоті прикраси.

Того ж дня до поліції надійшло повідомлення про ще одну крадіжку: чоловік заявив, що з його орендованої квартири на проспекті Гру-



Правоохоронці в лічені години затримали серійного крадія: йому загрожує до 8 років позбавлення волі.

«До помешкання на проспекті Молоді проник невідомий в балаклаві та викрав грошові кошти (понад 10 тисяч гривень) і цінні золоті прикраси.

інших – усе це залишає свій відбиток.

Олександр ніколи не забуде розгублений погляд молодшого сина, який не впізнав рідного тата у військовій формі із зарослою бородою під час відеозв'язку. Цей гіркий момент став ще одним жорстоким нагадуванням про те, що війна забирає не лише життя, а й близькість.

«Я не ховався, не втік», – каже Олександр. – У мене ростуть двоє синів, і я хотів показати їм приклад мужності. У житті не треба боятися викликів, їх потрібно приймати. І я пройшов цей нелегкий шлях. Вважаю, так мав вчинити кожен чоловік».

За свою самовіддану службу волинянин був нагороджений срібною медаллю «За врятоване життя» від Президента України.

Дружина Олександра теж лікар. Вони познайомилися в інституті під час навчання. Разом виховують 4 дітей: старшому сину 13 років, меншому – 5, двом дівчаткам-двійнятам по 10 місяців.

Зі слів чоловіка, багато однокурсників влаштувалися і працюють за кордоном, але для нього Україна – це рідний дім.

«Тут б'ється моє серце. Я люблю свій край, свій дім, батьків», – щиро ділиться Олександр.

Чоловік готовий знову стати до строку, якщо буде така потреба. Адже він переконаний, що кваліфікований лікар поруч додає бійцям в окопах впевненості, мотивації та віри в перемогу. ■

установ, дотичних до видачі документів військовозобов'язаним, підроблені документи, у тому числі довідки МСЕК про встановлення інвалідності, ноутбуки, флешносії, мобільні телефони та чорнові записи.

Слідство встановило також, що один із членів групи, отримуючи кошти від збуту підроблених документів на власні банківські рахунки, здійснював із ними фінансові операції. Відтак його судитимуть ще і за легалізацію коштів, одержаних злочинним шляхом (ч.4.1, 2 ст.209 КК України). ■

шевського, де він проживає з дівчиною, було викрадено близько 16 тисяч гривень, ювелірні вироби та біжутерію.

Працівники кримінальної поліції негайно розпочали комплекс оперативно-розшукових заходів, аби встановити причетного: оглянули прилеглу територію, вилучили речові докази, опитали очевидців, переглянули гігабайти відео з камер та завдяки злагодженій роботі швидко вийшли на слід зловмисника.

Ним виявився 35-річний волинянин, який раніше вже мав проблеми з законом.

В його помешканні по вулиці Ковельській був проведений обшук, під час якого вилучені докази по справі, у тому числі, інструменти для злому квартир. Зловмисника затримали. Йому загрожує до 8 років позбавлення волі. ■

■ На лінії вогню

«Зірочки» на війні – не головне, у першу чергу цінують твої людські якості»

Молодий нововолинець Святослав Ошуркевич із позивним Свят захищає нас від рашистів

Ігор ЛІСОВИЙ

Позивний Свят від мого імені Святослав, – усміхається мій співрозмовник Святослав Ошуркевич, – мені сподобалося, побратимам також. На фронті велику роль грає не те, хто ти за посадою, а яка ти – людина. Це я чітко усвідомив одразу.

Командир взводу 740-ї бригади, молодший лейтенант Ошуркевич прибув перед Великоднем на кілька днів у рідне місто до родини. Мені приємно в десятки разів вести бесіду з цим бородатим, ростом під два метри нашим захисником, бо він – мій сусід. У будинку на мікрорайоні Шахтарському їх квартира знаходилася над нашою і, практично, кожного ранку бачив, як мама Ірина вела його в садочок, згодом він мчав на уроки в гімназію, яка знаходилася неподалік. Часто спілкувалися з його дідом Григорієм, до якого і зараз спершу мчить Святослав у село Черників, коли випадає нагода побувати вдома. Здобував серйозну освіту у Львівській політехніці – спеціаліст із технологій харчових добавок.

Святослав розповідає про свій взвод, де воюють хлопці від 1978 року народження і до 1998-го, і така впевненість, сила лине від нього, що, здається, тільки такі українці здатні перемогти для нас закінчити цю трикляту війну.

Лейтенант Ошуркевич, як він сам мовив, у ЗСУ йшов маленькими кроками. Його батько Ігор Ошуркевич є учасником бойових дій,



На початку війни Святослав Ошуркевич став волонтером, а тепер – командир взводу!

Фото: особистий архів Святослава ОШУРКЕВИЧА.



Святослав разом з матір'ю Іриною Григорівною і братом Артемом.

з 2018 по 2020 рік стояв на захисті України в зоні АТО на «нулі» під Северодонецьком, капітан ЗСУ, був заступником начальника штабу батальйону у 14-й механізованій бригаді. Першим відразу після початку війни добровольцем став на захист держави рідний дядько Андрій Борис, був командиром роти соті Волинської бригади. Після отриманого поранення

у лави ЗСУ: із кожним днем вона свердлила мозок – вирішуй. Дядько Андрій сказав, що прийме моє будь-яке рішення. Я готувався поповнити ряди 39-го зенітно-ракетного полку, вже пройшов співбесіди, мав звітти рекомендаційні листи. Але у центрі комплектування потрапив, як мовиться, під течію Генштабу, і через два з половиною місяці закінчив прекрасний навчальний

«**Стосовно ухилинтів і всього того, що ви перерахували – це їхній вибір. Тільки, дивуюсь, як вони з цим будуть жити?**»

дядько не полишив армію і служить у Нововолинському територіальному центрі комплектування. Святослав у цей час допомагав мамі ростити новонародженого брата Артема. Зараз це вже третьокласник ліцею №2 міста шахтарів і дуже дорожить тим моментом, коли по дорозі на навчання телефонує старший брат-захисник і цікавиться його успіхами.

– Знаєте, як вже думка засяє в голові, то спокою не дає, – **продовжив Святослав.** – Так було і в мене із вступом

центр, де... отримав офіцерську зірочку. Відразу зауважу: «зірочки» на війні – не головне, у першу чергу цінують твої людські якості, а вони виявляються досить швидко.

– **Пригадуєш своє перше представлення перед взводом?**

– Звичайно, приємно було. А вже через кілька хвилин і забулося, бо у командира такого підрозділу є чимало обов'язків. Здається, що мені все вдається: я не маю поняття, що таке вживати алкоголь, у бійців хороший мо-

ральний-психологічний стан, робота робиться, є взаємодія між відділеннями, воїни забезпечені обмундируванням, харчами, нема боргів із виплатами. Зі старшими – на «Ви», стажуються у взводі випускники академії.

– **... і пам'ятним є перше бойове завдання?**

– Так. Це, напевно, на все життя. (Святослав тут же на картах у телефоні показує, де «відпрацювали», висловлюючись вже мовою військових). То був стик Запорізької, Донецької, Дніпропетровської областей, населені пункти Зелене Поле, Новоайдарівка. Ворог тоді відчув нашу силу конкретно.

– Відразу після початку війни Святослав вже хотів йти у ЗСУ, – **приєднується до розмови мама Ірина Григорівна.** – З сім'ї двоє чоловіків вже були у ЗСУ і я просила сина не покидати мене одну з маленьким Артемом. Тоді ми: це я, Святослав, Артем і мій тато, а їхній дідусь Григорій Петрович, донька Софія стали волонтерами. Оголосили через Інтернет збір і вже 26 лютого 2022 року були у «Сотій бригаді» з вантажем допомоги. Нам дуже допомагали поляки Станіслав, забула його прізвище, і Кшиштоф Гурак. Збирали гроші на авто, які Святослав доставляв у підрозділи на Схід, де служили його друзі. Тепер настав його час бути в лавах ЗСУ. Горджуся сином!

– **У соцмережах щодень обговорюють тему ухилинтів, зрадників, колаборантів, втікачів. У твоєму взводі ці питання виникають? – запитує молодого командира.**

– У нас нема ні часу, ні бажання звертати на це увагу. У взводі служать хлопці, які займаються найпочеснішою на землі роботою: захистом рідної держави від ворога. І це є їх чіткий, усвідомлений вибір. Стосовно ухилинтів і всього того, що ви перерахували – це їхній вибір. Тільки, дивуюсь, як вони з цим будуть жити? Як потім в очі дивитимуться дітям, онукам?.. Коли прибуваю додому, то відразу запитують про закінчення війни. Відповідаю: ми на фронті також хочемо цього якнайшвидше. І цю дату наближаємо. ■

■ Пульс тижня

Московська громада має залишити святиню у Володимирі до 29 травня

Таке рішення ухвалив суд

Ігор БУГ

Громада упц мп, яка роками займала і досі займає Успенський собор у Володимирі, намагалась уникнути виселення, просячи суд дозволити їй залишитися ще на пів року, аби зібрати святині та дотриматися канонів.

Та Господарський суд Волинської області ухвалив інше: дав релігійній організації Української православної церкви всього місяць на виселення зі стін культової споруди – Свято-Успенського кафедрального собору, який входить до Державного історико-культурного заповідника «Стародавній Володимир» і є пам'яткою національного значення та належить державі.

Це рішення означає: до 29 травня громада має звільнити Успенський собор. Акт передачі повинен включати оцінку збережених реліквій. Повний перелік їх знаходиться у Луцькому музеї ікони.

Чи спробують московити знову затягнути процес – покаже час. Але очевидно одне: терпіння суспільства та держави вичерпано, як і простір для юридичного маневру. ■

На Волині з липня збільшать напругу в розетках

Україна переходить на новий стандарт, аби об'єднати енергосистему та ринок електроенергії з європейським – із 220 до 230 вольтів

Ліна ВОГОНЬ

Новий стандарт напруги в розетках буде з 1-го липня у всіх регіонах України. Споживачі зміни не помітять. Про це повідомило «Волиньобленерго».

Замість теперішніх 220/380 вольт новий стандарт напруги в мережі буде 230/400. За словами енергетиків, більшість сучасних приладів можуть працювати у межах 210-240 вольт.

На тариф таке нововведення не вплине. Відхилення напруги можуть бути в межах 10% від номінального значення 230 вольтів (від 207 до 253 вольт).

Ці зміни позитивно вплинуть на якість електропостачання, запевняють волинські енергетики. Зокрема буде краща стабільність електропостачання, зменшиться ризик пошкодження побутової техніки, чутливої до перепадів напруги, знизиться потреба у використанні стабілізаторів напруги, підвищиться енергоефективність, зменшиться навантаження на енергосистему. ■

1 травня на фасаді Грибовицької гімназії Нововолинської громади відбулося відкриття меморіальних дощок на честь п'ятиох захисників України, які віддали своє життя за свободу та незалежність Батьківщини. Навіки закарбовано імена Романа Марценюка, Богдана Білоконя, Ігора Коптюка, Олександра Маргіти та Тараса Куницького.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: reklama.volyn@gmail.com

Тел.: (0332) 78-07-70, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн** (за сайт). Вартість оголошення про послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн** (за сайт + 30). Вартість оголошення про згубу – **50 грн**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

РІЗНЕ

- Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, форма, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам торфобрикет, дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів,

керамзит, глину, чорнозем, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в). Доставка. Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні; сухі столярні дошки; відходи виробництва (дрова). Доставлю. Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків та цегли. Роблю монтаж, підшив, водостоки, утеплення фасадів. Виконую бетонні роботи. Тел. 096 422 48 34.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублений військово-обліковий документ (тимчасове посвід-

СТРАЖДАЄТЕ ВІД НАБРЯКІВ?



Скупчення рідини біля суглобів. Наливаються гомілки до коліна. Набрякають руки та пальці. Набряк статевих органів.

Застій лімфи в м'яких тканинах викликає збільшення та деформацію кінцівок і може призвести до серйозних ускладнень (лімфостаз, трофічні виразки). Думаєте, щоб прибрати набряки достатньо випити сечогінні?

Імультима - ефективне рішення!

Сприяє відновленню лімфатичної, судинної та імунної систем; активно виводить зайву рідину, поліпшує лімфо- та судинний потік; інулін у складі допомагає знизити рівень цукру та холестерину; підходить для людей з набряками та підвищеним цукром у крові; має потужну антиоксидантну дію.

Не чекайте критичного стану!

Позбудьтеся набряків - поверніть легкість руху!

Дізнайтеся по телефону що цей комплекс підходить саме для вашого випадку: Або пройдіть тест на нашому сайті:

(044) 451-55-87 (068) 975-30-05 immultima.com.ua

■ Спеціальний репортаж

І у село Заіванове, де тепер живе лише одна родина, щовесни повертаються лелеки



На хуторі серед лісу живе любов подружжя Марії та Володимира Олексюків. Водичкою з цієї криниці ще й зараз можна втамувати спрагу.



Скриня, чи кухор по-місцевому, залишилася в порожній хаті як свідок того, що тут колись було життя. Хата-пустка, яка була першим гніздечком молодій сім'ї Долінчуків.

ла про це і в старості, а при зустрічі – в самих мешканців. Може, «Заіванове», бо було – за полем, чи обійстям якогось Івана...

«У 1937 РОЦІ БАТЬКО МІЙ ТУТ ПОСЕЛИВСЯ»

А от і те одне обійстя, де живе родина, до якої ми їдемо з думкою, щоб хоч застати господарів вдома. Пошастило. На подвір'ї поралися Олексюки-старші – Марія й Володимир. Хата надивовижу сучасна, як для такої місцини, – під металопрофілем і обшита деревом. А за нею стоїть ще один, новенький будиночок, де живе, як довідаюся, сім'я сина подружжя – Юрія. Дивилася на все це й мимоволі уявляла, яка то картинка була б для газетної публікації, коли б усе це можна було зазнімувати з висоти пташиного польоту. Не вірилося б, мабуть, що це хутір, закладений тут ще за Польщі. Коли про це сказала господині, то почула у відповідь:

– Якби ви побували в нас трохи раніше, то побачили б хату, якій скоро сто років, – у первозданному вигляді. Була вона накрита снопками солом, стіни – побілені. Одне слово, на п'ять років я запізнилася. Лише на мобільці чоловіка Марії зберігся знімок, зроблений якраз під час реконструкції, коли стіни вже осушались – залишалося дах накрити.

– Чиє ж тут коріння? – цікаво знати. – Мое, – каже господиня. – Я тут – корінна. У 1937 році батько мій, Федір Дейнека, тут поселився. Він був з 1907 року народження. А мама моя – з 1927-го. У нього це – другий шлюб: перша дружина померла й він, вдівця, з двома доньками, вдруге женився. Що вже був немолодий, як на світ з'явилася, а без батька я залишилася ще підлітком.

Мисливці за металом в цій хаті вже побували – зірвана чавунна плита й навіть електропроводка.

А ось з приводу того, де зустріла Марія свого чоловіка, який не боявся йти жити в село серед лісу, а, по суті, – на далекий від цивілізації хутір, то вже сам Володимир розповів:

– Мій батько – з Турійщини, а мама – із Лучиць. Хоч і жили вони, як побралися, в селищі Ратне, я часто бував на хуторі цього села, де баба по маминій лінії мешкала. Вона тримала чимало корів, то я їздив пас. Тож і знав, і любив життя на відлюдді. А познайомилися ми з моєю Марією

роботи. Тож хазяюють на хуторі – мають корову, свиней, домашнє птаство, городи засівають, засаджують. А ще ж ліс – навкруги, то по гриби не треба далеко ходити.

Марія, згадуючи, скільки то колись в окрузі було хат, нараховує їх до десятка. І в кожній – чимала сім'я жила. А от у Видраницьку школу вона, виявляється, ходила... одна.

– Старші люди помирали, – розповідає жінка, – а їхні діти виїжджали звідси – ніхто не залишався. Тож жили тут одні пенсіонери. У першій, другий клас батько мене возив, водив, – розповідає жінка. – А потім сама добиралася. Колгоспна ферма тут неподалік стояла – мимо неї, навропатісіш лісом і ходила. Так само згодом і на роботу. Бувало, що вночі доводилося вертатися додому, але ж то все – знайомі й сходжені місця, то що боятися...

«А ЦЕЙ ДУБ БАТЬКО ПОСАДИВ, ЯК Я НАРОДИЛАСЯ»

Обійстя родини Олексюків облюбували, до речі, лелеки. Поселилися вони тут, за словами господарів, літ шість тому. Оскільки гніздо звили на електроопорі, то електрики вже два рази його скидали, бо «світло замикало». Але, за словами господарів, бузьки наступної весни все одно прилітають сюди й наново будують собі домівку. Й це, звичайно, втішає, – за повір'ям, щасливий той двір, де є гніздо бузьків. Ось і зараз пара лелек висиджує потомство.

А якщо вже говорити про хутірську екзотику, то серед неї насамперед – старезний дуб з могутньою кроною. Він росте зовсім поряд із хатою, якій скоро виповниться сто. А скільки йому літ? Коли про це зайшла мова, господиня сказала:

– А хто його знає. Батько розповідав, що як він тут був, дуба, до цього ж – чималий. Може, йому стільки років, як ось цьому, а то й більше...

Марія показує на ще одного дуба, що височить неподалік від того могутнього велетня, котрий родом навіть не з минулого століття, і говорить:

– Знаю, що цей дуб батько посадив, коли я народилася.

Жінка, яка вже ніколи, як каже, не покине батьківське гніздо – свою малу батьківщину, говорила їй таке:

– Хоч, по правді, я не хочу, щоб мої сини залишилися на цьому хуторі назавжди. Старший, Юрій, і хату тут уже побудував – ростять з дружиною два сини й доньку. Але в них у Видраниці є місце під хату, якби не війна, то, може, щось би починали, бо ж то старші діти – школярі. А от молодший наш син, Роман, працює в «Ратнівському аграрії». Він ще не має сім'ї, то хто знає, куди доля ще заведе.

З Юрієм пошастило зустрітись і від нього самого почути, як йому тут живеться (дружини вдома не було – якраз поїхала у Видраницю, щоб сина-першокласника з ліцею забрати).

– Я спочатку, як одружився, то в приймаках трохи жив – у Жиричах, звідки моя дружина Марія. А потім вирішив тут побудуватися. На природі, можна сказати, живемо.

Те, що для когось глушина, – для Олексюків молодших, як і для старших, – краса. А на хуторі, до речі, можна жити, як і в місті, – з усіма зручностями. Тож якщо колись і побудуються у Видраниці, то з цим, таким рідним, куточком залишаться нерозлучні.

«КОЛИСЬ Я ПРИЙШОВ СЮДИ В ПРИЙМАКИ»

Того дня їхав із нами в Заіванове і Ростислав Долінчук з Видраниці. Знаючи від старости Василя Лахтюка, що в селі-хуторі живе лише одна родина, а з тих хат, які ще збереглися, – сім пусток, дуже хотіла хоч в одну з них потрапити. От староста й запропонував Ростиславу Тимофійовичу показати обійстя, де він свого часу жив і де й тепер буває, бо ж земельний пай має там – сіє зернові, садить картоплю. Вже в дорозі, їдучи машиною, розпитувала, як же колись лісом, болотами долали чималу відстань:

– Як – пішки... Зимою – в чоботах через сніги, а в теплу пору, коли ще й мокро, то скинув обувку – і пішов.

І от ми на тому місці, де чоловікові все знайоме й дороге, де є що згадати.

– Сам я – з Видраниці, а колись прийшов сюди в приймаки, – розповідає Ростислав Долінчук. – Весілля було – ось у цій хатині. Ще он і кухонька, яка, бачте, ще стоїть, – там весільні страви готували.

В 1980-му це було. Сорек п'ять літ минуло, а все так пам'ятне й дороге. Бо ж то саме тут у молодій сім'ї Долінчуків народилися дві доньки. І жили вони тут шість літ – аж поки дівчатка до школу не пішли. Тоді й перебралися у Видраницю, де побудувалися. Якраз про ті роки розпитую, коли жили тут, в Заівановому.

– Хазяювали з дружиною, – каже чоловік, – по дві – три корови тримали. Паші вистачало – прив'язували худобу, хто де бачив. Тесть мій, оскільки був колишній фронтовик – інвалід війни, мав право тримати коня. Було чим город виорати чи сіно привезти. Зараз тут лісом-самоівом все позаростало, а колись болота всюди були – люди викошували. Поля тоді ми не багато мали – то вже, як в незалежній Україні розпаювання почалося, то я взяв тут свій пай.

Але то вже було без дружини, яка, на жаль, рано пішла із життя – став чоловік хранителем її батьківщини. І в хаті буває, яка давно стоїть пустою, а колись була першим гніздечком молодят. І ми переступили її поріг. За нинішніми мірками, важко уявити, як, по суті, в одній кімнатці жило дві сім'ї, але так було... Не дивно, що Ростислав Тимофійович закриває двері символічно – патичком, який не спинить згоді. Власне, тут уже нема що брати: мисливці за металом в цій хаті вже побували – зірвана чавунна плита й навіть електропроводка. А от на скриню чи кухор, як її тут називають, не знайшовши ласого – мабуть, занадто громіздка річ, щоб вистести, та й давно вже вийшла з ужитку, потрапивши в розряд музейних експонатів. Так і стоїть вона, припадаючи пилом, як свідок того, що тут колись було життя. Такий свідком є й колодязь на обійсті, водою з якого ще й сьогодні жаркої пори можна втамувати спрагу.



«Музико моя, ти зійшла з небес, і з тих давніх літ я несу твій хрест...». Його знають у кожній українській хаті.

Що об'єднує луцького «Соловейка» і Василя Зінкевича

Луцьк поповнився ще однією оригінальною скульптурою в рамках проекту «Луцький кликун» – бронзовою фігурою Василя «Соловейка»

Любомира НАТИНКА

Цей особливий кликун, встановлений у містечку дворикі Волинської обласної філармонії, став уже шістнадцятим скульптурою проекту.

Його авторкою, як і більшості інших луцьких кликунів, є львівська скульпторка Ніка Музичко.

Хто такі Луцькі кликуни? Це вартів замку, чи могутні вигуки «Вартууууюю!» були голосом спокою міста. Волин-

ська хлопці з о-го-го якими голосами не лише кликали, а й співали так, що заслухаєшся. Серед них – Василько «Соловейко», чий спів зупиняв час. Кажуть, співучий Василь з'явився у кожному поколінні і ставав легендою Волині.

Тому у скульптурі Василя «Соловейка» втілено збірний образ талановитих волинських виконавців та музикантів, таких як Василь Чепелюк, Василь Марчук, Василь Мойсіук. Особливу увагу приділено постаті Василя Зінкевича, чий 80-річчя

відзначила вся Україна 1 травня.

З 1975 року митець тісно пов'язав свою творчість із Волинською філармонією, будучи солістом вокально-інструментального ансамблю «Світязь».

Уродженець Хмельниччини, він вважає себе класичним волиннянином: «Мої творчі береги – це Луцеськ, і це не перебільшення. Коли я стомлююся, я приїжджаю сюди, на Волинь, і знаходжу саме те, що мені потрібно!»

Знаково, що у день свого ювілею народний артист України Василь Зінкевич, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, Герой України та почесний

РЕКЛАМА

ДІЗНАЙТЕСЬ ВСЮ ПРАВДУ ПРО ТЕ, ЧОМУ МОЖЕ БОЛІТИ ГОЛОВА, ШУМІТИ У ВУХАХ, ВИНΙΚАТИ ОНІМІННЯ КІНЦІВОК!



Валентина Вікторівна, м. Київ

У мою віці найголовніше – бути потрібною. А не тягарем, який висить у дитей на шиї, як камінь.

Тому я й хвилювалася за своє здоров'я. Адже на гіпертонію хворіла вже років 25. У мене, як і в мамі, все почалося з головних болів після 50-ти років. Вона й до 70-ти не дожила – інсульт завів її у могилу. А до цього ще 3 роки була лежачою. Тож я знаю, як це. А в мене, окрім тиску, ще й ангіодистонія з атеросклерозом були дуже сильні. Через них і пам'ять погіршувалася, і руки німіли, і дихати було тяжко. Але справжній страх з'явився, коли почалися запаморочення. Вранці прокидалася і ледве лазила з ліжка навкраси – одразу падала. До туалету добиралася, тримаючись за стіну. Донька злякалася за мене, забрала до себе. Найняла доглядальницю. Саме від цієї доброї жінки я й дізналася про краплі «Кардіо-мікс».

Експерти зі здоров'я судин стверджують, що в цьому винна ангіодистонія, тобто порушення тону судин. Вона може призво-



дити до змін кровообігу в організмі. Як правило, спочатку страждають дрібні судини, потім великі судини мозку й серця. Через ангіодистонію судини можуть ставати ламкими й крихкими. Також вона є причиною виникнення ате-



росклеротичних бляшок та тромбів. Якщо в людини часто болить голова, стрибає тиск, не вистачає енергії, бувають запаморочення, набряки, холодні кінцівки, з високою ймовірністю у неї ангіодистонія. Якщо нічого не робити, згодом вона може призвести до інсульту або інфаркту.

Що може допомогти захиститися від ангіодистонії й позбутися неприємних відчуттів? Засоби, що розширюють судини?

Вони можуть використовуватися як засіб екстреної допомоги, але постійно їх приймати небажано. Куди краще провести натуральне чищення судин за допомогою крапель «Кардіо-мікс».

Як діють ці краплі?

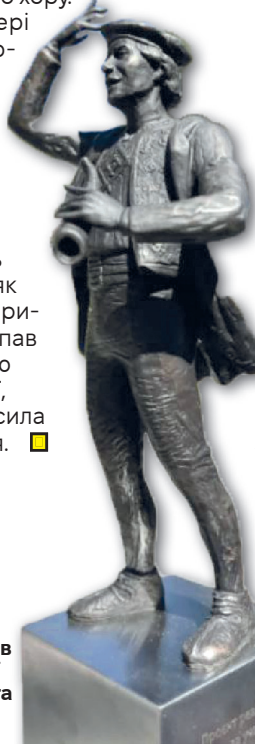
Вони містять низку потужних нутрицевтиків, які сприяють очищенню судин, нормалізації судин-

ДО РЕЧІ

У свій день народження, 1 травня, Василь Зінкевич не виступав: поки жила мама – їздив до неї. З матір'ю Василь мав дуже міцний зв'язок. Був наймолодшим із трьох дітей і єдиним сином, народженим в останній рік війни у селі Васківці Ізяславського району Кам'янець-Подільської області (нині – Хмельницька). Мама Ганна Прокопівна важко гарувала в колгоспі. Мала дар до вишивання і створювала дивовижні квіти з підручних матеріалів. Тато Іван Харитонович працював ветеринаром, а ще володів приємного тембру голосом. Був регентом церковного хору. Після вечері батько любив поспівати народних пісень.

Розповідають, що Василь Зінкевич, як мама зістарилася, викопав їй криницю на подвір'ї, аби не носила воду здала.

Музичний кликун з'явився ініціативи та коштом працівників філармонії та мецената Богдана Лукашука.



Самолікування шкодить вашому здоров'ю

БАД не є лікарським засобом. Висновок Державної санітарно-епідеміологічної експертизи №05.03.02-04/30386 від 10.07.2015 р.

Пулс тижня

Орден «За мужність» – воїну з Буциня

Житель села Буцинь, молодший сержант Збройних Сил України Валентин Валентинович Шевчук, відзначений державною нагородою – орденом «За мужність» III ступеня

Любов ВОЛИНЮК

Відповідний Указ №500/2024 підписав Президент України. Нагороду присвоєно за особливу мужність, проявлену під час захисту державного суверенітету й територіальної цілісності України, а також – за самовіддане виконання військового обов’язку.

Днями орден урочисто вручив представник Ковельського районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки Віталій Калісь за участі старости Буцинського старостинського округу Петра Кошелюка.

«Щиро дякуємо мужньому і самовідданому воїну Валентину Шевчуку за захист рідної України, за силу і відвагу проявлену у боях, гідну відсіч ворога та наближення Перемоги, проїшовши надскладні дороги війни», – написали на фейсбук-сторінці Дубівської громади.

За замах на вбивство – 8 років за ґратами

Прокурори Ковельської окружної прокуратури підтримали публічне обвинувачення у кримінальному провадженні щодо 32-річного жителя Ковеля, якого засуджено за закінчений замах на умисне вбивство (ч. 2 ст. 15, ч. 1 ст. 115 КК України)

Наталка МУРАХЕВИЧ

Слідством доведено, що в ніч на 27 липня 2024 року, раніше неодноразово судимий чоловік, перебуваючи у стані алкогольного сп’яніння, перестрів на вулиці Відродження 38-річного мешканця Ковеля. Причиною агресії стало те, що потерпілий нібито образив молодшого брата нападника.

Нападник наніс вісім ударів молотком по голові чоловіка, а потім, коли той упав на землю, продовжив бити його кулаками та ногами. Після цього зловмисник залишив тяжко травмовану людину просто на вулиці.

Потерпілий вижив завдяки своєчасно наданій медичній допомозі.

За вироком суду, обвинувачений проведе 8 років у місцях позбавлення волі. До винесення вироку він перебував під вартою.

Досудове розслідування у справі проводили слідчі Ковельського районного управління поліції.

Фотофакт

Фото: Богдана СЕЛИХА.

Травневий трофей любителя тихого полювання.

Перший білий гриб сезону вже впольований

Про свою знахідку повідомив у Facebook волинянин Богдан Селих, виклавши фото першого білого грибочка цього року. Знайшов трофей 1 травня у селі Мокре на Ковельщині. У коментарях зазначив, що ріс гриб у сосновому лісі. Каже, що минулого року боровики з’явилися ще раніше. У соцмережі тому підтвердження – фото від 18 квітня 2024-го!

Тож грибники, готуйте кошики! Сезон відкрито!

Адреса біди

Ціна за селфі: 13-річний Олег із Ковеля бореться за життя після ураження струмом

Львів, Великдень. У приймальному покої дитячої лікарні Святого Миколая – надзвичайна ситуація: до відділення інтенсивної терапії привезли 13-річного хлопця з Волині. Його тіло має 68% глибоких опіків через ураження високовольтним струмом. За словами мами, Олег намагався зробити селфі на даху вагона, як це бачив у TikTok

Христина РОМАН

13-річний підліток – звичайний хлопець із Ковеля: спокійний, допитливий і мріє стати блогером. Нещодавно він створив TikTok-акаунт «Ковельський сталкер», де публікував відео із закинутих будівель. У день трагедії хлопець сказав мамі, що йде по чипси. Але за кілька годин їй повідомили, що сина знайшли на платформі залізничного вокзалу.

Коли Олег піднявся на дах, він сказав: «Бачиш, усе добре», підняв руку – і в ту ж мить його вдарила високовольтна дуга.

Надія, мама Олега, згадує: «Я прибігла за сім хвилин. Його тільки-но зняли з вагона. Він устиг прошепотіти: «Мамо, вибач... Щось зі мною сталося...».

На залізничний вокзал Олег пішов із другом. Вони намагалися повторити трюк, який раніше бачили в соцмережах. На відео чоловік безпечно пересувався вагонами. За словами друга, коли Олег піднявся на дах, він сказав: «Бачиш, усе добре», підняв руку – і в ту ж мить його вдарила високовольтна дуга.

Спершу хлопця госпіталізували до Луцька, там його ввели в медикаментозний сон і надали першу допомогу. Потім терміново транспортували до Львова, у реанімацію лікарні Святого Миколая. Його стан був критичним:

пневмоторакс (потрапляння повітря в плевральний простір внаслідок травми, що спричиняє частковий або повний колапс легені), перелом хребця та гіпотермія (патологічний стан організму, за якого температура тіла падає нижче необхідної).

«Такі випадки не поодинокі. Підлітки повторюють те, що бачать у TikTok. Але наслідки – реальні й надзвичайно важкі», – каже Галина Саян, опікова хірургиня, керівниця опікового відділення лікарні Святого Миколая.

За словами лікарки, впродовж останніх місяців кількість подібних випадків серед дітей зросла:

- у Борисполі 13-річний хлопець отримав 90% глибоких опіків через селфі на даху електропотяга;
- 26 січня 14-річного підлітка з Броварського району уразило струмом на даху потяга;
- у грудні 2024 року на Рівненщині загинули двоє підлітків – 14 і 15 років, які вилізли на дах вантажного потяга;
- 9 березня в Одесі двоє підлітків залізли на дах електропотяга – один загинув на місці, інший помер у лікарні;

Обличчя професії

Спорт без оцінок: ковельська вчителька змінює уроки фізкультури

Учителька фізичної культури Ковельського ліцею №1 Софія Матвійчук довела, що сучасна школа може стати територією взаємопідтримки, командної гри та справжнього натхнення

Леся КВІТКА

Вона – переможниця Всеукраїнського проекту «Грай за рівність» від «Klitschko Foundation» для викладачів фізичної культури. Серед 80 учасників із різних куточків України ковельська вчителька не лише успішно пройшла 4-денне інтенсивне навчання, але й отримала для свого закладу освіти набір сучасного спортивного інвентаря.

Тепер це допомагає їй та колегам втілити низку ініціатив у рідній школі, урізноманітнити форми та методи під час проведення уроків фізичної культури за шістьма модулями Нової української школи. А дітям – спробувати себе у різних активностях: від рухливих ігор до командних видів спорту.

У межах локальної ініціативи Софія Матвійчук організувала великий спортивний фестиваль, який об’єднав понад 150 учнів різного віку. Формат заходу передбачав не лише традиційні змагання, а й творчі спортивні челенджі, де кожен учасник міг відчути свою цінність для команди незалежно від результату.

«Я завжди мріяла створити спортивний простір, де діти не змагаються за оцінку чи медаль, а вчаться взаємопідтримці, довірі та впевненості у собі», – розповідає пані Софія.

До слова, після фестивалю кількість учнів, які активно відвідують секції фізичної культури, значно зросла. Безумовно, найважливішим до-

Софія Матвійчук не лише здобула перемогу серед десятків учасників, а й принесла своїй школі нові можливості.

Мультикоманда лікарів бореться за життя Олега

З перших хвилин у львівській лікарні за життя хлопця бореться мультидисциплінарна команда. Кожен крок – результат спільних дій анестезіологів, хірургів, медсестер та фізичних терапевтів.

«Такі ураження небезпечні не тільки опіками. Часто виникає поліорганна недостатність (розвиток недостатності двох і більше органів чи систем органів – Ред.). У таких випадках саме командна робота – наш найважливіший ресурс», – пояснює Ярема Безніско, завідувач відділення анестезіології.

ІННОВАЦІЯ, ЯКА РЯТУЄ

Для стабілізації стану та підготовки до пересадки шкіри команда використала нове рішення – біотехнологічну дерму BTM. Це спеціальне покриття тимчасово виконує функції шкіри: зберігає вологу, захищає від інфекцій, дозволяє рані «дихати» й готує її до пересадки власної шкіри.

«Ще донедавна ми не мали доступу до таких інновацій. Після мого стажування у Бостоні я остаточно переконалася: BTM – це «подушка безпеки» для пацієнтів із глибокими опіками», – розповідає Галина Саян, опікова хірургиня.

Крім лікарні Святого Миколая, інноваційний матеріал доступний ще в чотирьох опікових центрах України завдяки міжнародному проекту Burn Care Alliance, реалізованому БФ «Християнська медична асоціація України» за підтримки партнерів із Тайваню.

ЩО ДАЛІ?

Попереду – складний шлях. Олега чекає серія складних оперативних втручань. Але його історія вже звучить гучніше за травму. Вона – про відповідальність і сучасну медицину, про інноваційні рішення, що постають у відповідь на виклики.

Софія Матвійчук не лише здобула перемогу серед десятків учасників, а й принесла своїй школі нові можливості.

сягненням стала зміна ставлення до таких уроків: тепер для дітей це не обов’язок, а можливість відчути радість руху та командної гри.

«Для мене, як педагога, безпека дітей – пріоритет. Але не менш важливий і їхній вибір. Я не вимагаю медалей. Якщо учень чи учениця обирають гру у волейбол чи руханку замість сидіння в телефоні – це вже наша спільна перемога», – ділиться Софія Володимирівна.



Софія Матвійчук не лише здобула перемогу серед десятків учасників, а й принесла своїй школі нові можливості.

■ Герої не вмирають!

Директор школи повернувся до учнів і колег Героєм навіки...



На могилі воїна-Героя, життя якого обірвалося 28 квітня 2022 року.

У селі Бережниця, що на Маневиччині, відбулося урочисте відкриття меморіальної дошки на честь загиблого Володимира Савчука

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Володимир Федорович довгий час очолював колектив Бережницької гімназії. У 2014 році до-

ни. 28 квітня 2022 року він, гідно виконуючи військовий обов'язок, захищаючи суверенітет і територіальну цілісність України на Миколаївщині, героїчно загинув. Меморіальний знак розміщено на території Бережницької гімназії-філії. Вшанувати пам'ять захисника прийшли його родина, друзі, односельчани, учні та вчителі, представники влади, духовенство. Почесне

«Ім'я Володимира Савчука тепер назавжди залишиться в історії школи та серцях вдячних нащадків.»

бровольцем пішов на фронт. Після проходження служби повернувся до рідної школи. На початку повномасштабного вторгнення ворога знову став на захист Вітчиз-

ни. 28 квітня 2022 року він, гідно виконуючи військовий обов'язок, захищаючи суверенітет і територіальну цілісність України на Миколаївщині, героїчно загинув. Меморіальний знак розміщено на території Бережницької гімназії-філії. Вшанувати пам'ять захисника прийшли його родина, друзі, односельчани, учні та вчителі, представники влади, духовенство. Почесне

Слова співчуття сім'ї висловив Маневичький се-

Фото із сайту Маневичької селищної ради.



Меморіальний знак розміщено на території Бережницької гімназії-філії.

лицьний голова Олександр Гаврилюк, який наголосив на важливості берегти пам'ять про подвиг земляків, які віддали свої життя за мир, спокій та майбутнє української держави. До слова про загиблого в бою колегу долучилися дирек-

торка закладу освіти Мирослава Іващик, учні школи, які так по-дорослому виконували патріотичні твори. Ім'я Володимира Савчука тепер назавжди залишиться в історії школи та серцях вдячних нащадків.

До зворушливих промов представників родини загиблого Героя, військових побратимів приєдналися настоятель храму Віри, Надії, Любові та їх матері Софії селища Маневичі протоієрей Михайло Мельничук, настоятель Свято-Ільїнської релігійної громади села Черськ

Фото із сайту Камінь-Каширської міської ради.

КАТЕРИНА МАЛАЩУК

РИВОК 2 м 69 кг

ПОШТОВХ 5 м 81 кг

W 45 кг СУМА 3 м 150 кг

2 3

2025 YOUTH&JUNIOR WORLD WEIGHTLIFTING CHAMPIONSHIP 30.04-05.05.2025 Lima, Peru

Важкоатлетка виконала норматив майстра спорту України міжнародного класу.

■ Світ – із нами!

Нове обладнання замінило застарілу техніку минулого століття

У Любешівській багатопрофільній лікарні відбулася презентація сучасного рентгенкабінету, обладнаного в рамках японського грантового проекту «Кусаноне»

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Завдяки цьому проекту лікарня отримала нове обладнання, що забезпечить якісну та точну діагностику для пацієнтів. Реалізація проекту стала можливою завдяки співпраці КНП «Любешівська багатопрофільна лікарня», Любешівської селищної ради та Фонду боротьби з раком. Нове обладнання замінило

застарілу техніку 1983 року. Грантова угода між урядом Японії та лікарнею становить понад 3 мільйони гривень. Йдеться про постачання сучасного рентген-апарату.

Любешівський селищний голова Олег Кух висловив щирі вдячність уряду Японії: «Поліпшення медичного обслуговування жителів громади – серед наших головних пріоритетів. Дякуємо япон-



Фото із сайту Любешівської селищної ради.

Кабінет, де встановлено сучасне обладнання, вже приймає пацієнтів.

ському уряду за підтримку проєктів у сфері охорони здоров'я в такий складний для України час».

Подякував міжнародним партнерам і директор медзакладу Сергій Герець, відзначивши вагомий внесок Фонду боротьби з раком, та особисто – керівниці Марії Адам-

чук-Коротицькій, яка активно сприяла реалізації проєкту. Важливо, що ремонт приміщення для нового рентгенкабінету лікарня провела власним коштом медзакладу – на ці цілі було виділено 1,7 мільйона гривень. За словами директора, кабінет вже приймає пацієнтів. ■

■ Знай наших!

Катерина Малащук привезла з Південної Америки дві медалі

Ця талановита важкоатлетка, вихованка Камінь-Каширської дитячо-юнацької спортивної школи, блискуче виступила на Чемпіонаті світу серед дівчат (U17) у місті Ліма (Республіка Перу)

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Вона виборола срібну медаль у ривку та бронзову нагороду в сумі двоборства. Це не просто медалі, а й підкорення нової висоти – Катерина виконала норматив майстра спорту

України міжнародного класу.

«Пишаємося тобою, Катерино, ти – гордість України та Камінь-Каширської громади. Щиро вітаю з черговим успішним виступом та чудовим результатом. Сердечні слова

ієрей Андрій Последов та настоятель храму на честь Великомученика Димитрія Солунського, протоієрей Юрій Ковалюк, які освятили пам'ятний знак. Після заупокійної спільної молитви та хвилини мовчання присутні покляли до знака квіти. ■

■ Пульс тижня

Рівненські атомники приїхали із діловою пропозицією

Нещодавно Маневиччину відвідала делегація Рівненської атомної електростанції, яку очолив заступник генерального директора з якості та управління Віктор Кравець

Богдана КАТЕРИНЧУК

Під час зустрічі з Маневичьким селищним головою Олександром Гаврилюком було обговорено важливі напрями майбутньої взаємодії філії «ВП РАЕС» із Маневичькою громадою. У фокусі перемовин – освітній розвиток, інформування населення про енергетичну безпеку, соціальне партнерство та відповідальне ставлення до довкілля.

Окрема частина розмови була присвячена темі екологічної свідомості та переходу до «зеленої» енергетики. У цьому контексті представники філії РАЕС обговорили з керівництвом громади перспективу встановлення на території Маневичької селищної ради станцій швидкісної зарядки для електромобілів. Цей крок сприятиме розвитку сучасної транспортної інфраструктури, зменшенню шкідливих викидів та популяризації екологічно безпечного транспорту серед населення.

Зустріч засвідчила спільне прагнення до побудови довгострокового партнерства. Сторони домовилися про подальше напрацювання спільних проєктів та визначення першочергових кроків для втілення обговорених ініціатив. ■

Отримав 3,5 роки тюрми за смертельний наїзд на пішохода

Суд зобов'язав обвинуваченого сплатити рідним мільйон гривень

Дарина ШЕВЧУК

Як йдеться у вирокі, дорожньо-транспортна пригода сталася 27 грудня 2024 року на вулиці Героїв Майдану у селі Горайківка, що на Маневиччині. За даними слідства, водій автомобіля Ford Transit Іван Величко збив 48-річну жінку, яка йшла у попутному напрямку, після чого втік з місця події. Потерпіла від отриманих травм померла, а обвинуваченого наступного дня розшукали та затримали.

Він розповів у суді, що після аварії підійшов до потерпілої і зрозумів, що з такими травмами вона не виживе, тож сів у легковик і поїхав додому. За словами чоловіка, він перебував у стресовому стані і тому нікому не повідомив про цю подію. Після приїзду поліцейських зізнався у винуватості. Про скоєне – жалкує, щиро кається та просить суворо його не карати. Водій додав, що його сім'я відшкодувала витрати на катафалк та поминальний обід, а також надала рідним загиблої 4000 доларів.

Суддя Руслан Ониско визнав Івана Величка винним за ч. 2 ст. 286 Кримінального кодексу України (порушення правил безпеки дорожнього руху, що спричинили смерть потерпілого) та ч. 1 ст. 135 (залишення в небезпеці) Кримінального кодексу України й призначив 3,5 роки тюрми, а також зобов'язав компенсувати рідним загиблої 1 мільйон гривень. Рішення ще можна оскаржити в апеляційному суді. ■

Волиння попереджають про нічні заморозки

7 травня – у північній половині, 8–9 травня по області та Луцьку очікуються заморозки в повітрі 0°C – -3°C

Галина ШВАБЮК

Найближчими днями погоду нашої області зумовить периферія антициклону. Тож впродовж тижня буде прохолодно, без істотних опадів, вночі та вранці очікуються заморозки.

Як інформує Волинський обласний центр з гідрометеорології, температура повітря вночі становитиме: 2–7°C тепла (вночі та вранці 8–9 травня на ґрунті заморозки 0 – -3°C), вдень – 11–16°C тепла. ■

Волинська область – третя в рейтингу облас-тей України по приросту економіки за пер-ший квартал 2025 року (+ 23,5%). В основному це відбулося за рахунок збільшення кількості підприємств, які виплачують середню заробітну плату (понад 20 тис. грн), із 486 в листопаді 2024 року до понад 1200 станом на сьогодні.

■ Цікавий співрозмовник

Офіцер поліції, озброєний словом: «Політики, путіністи, ілономаски, не змушуйте наш світ пропасти»

Горохівчанин Сергій Олійник із тих чоловіків, які не уявляють своїх юначих літ без армійської служби, зрілості – без міліцейських погонів, а життя на заслуженому відпочинку – без спілкування з друзями дитинства, однокласниками, колишніми колегами... З ним однаково цікаво розмовляти, скажімо, про нелегку міліцейську службу чи родинні цінності, бо цей офіцер воістину майстерно володіє ще й поетичним словом

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«ЩЕ В ЮНОСТІ ЗРОБИВ СВІЙ ВИБІР НЕ НА КОРИСТЬ МОСКАЛІВ»

Хист римувати свої почуття Сергій Григорович скромно називає просто вподобанням, або хобі для душі й радує ним кожне освічене товариство.

З початком війни його вірші – це розповіді про долі солдатів, горе вдів, дитячі сльози та інші жахи лихоліття, та в кожній строфі 67-річний поет-аматор віщує своїй країні й творчості неодмінно світлу долю з воістину зенітною вірою, вартою вдячного слова.

При цьому пан Сергій із усмішкою зізнається, що в своїй родині він – єдиний поет-само-родок. Після закінчення середньої школи в рідних Журавниках на Горохівщині, він обрав своїм професійним хлібом токарство, а після навчання в Луцькому технічному училищі №1 поїхав працювати за спеціальністю в Краматорськ. Звісно, служив в армії, бо «косити» від неї тоді була неабияка ганьба не те, що призовнику, а й усій його рідні. Відтак йому, солдату підрозділу ППО, який саме перед Олімпійськими іграми з дня на день чекав демобілізації, запропонували службу в московській міліції. Пропозиція бачилася звабливою життям і кар'єрним ростом, але про неї



Сергій Олійник: «Життєвий пік я свій здолав! І головне – низько не впав!»

«дембель» забув, щойно ступив на рідну землю.

З токарством не склалося, та якби роки можна було б повернути, то, вочевидь, пішов би професійною дорогою, яка почалася 46 років тому в Горохівському відділі позавідомчої охорони при Горохівському РВВС.

– Майже одночасно зі мною охоронцем влаштувався Степан Рудь. Разом із ним невдовзі ми вступили в Львівську середню спеціальну школу міліції, – згадує Сергій Олійник колегу, якого волинцями й досі величають легендарним дільничним-полковником. До слова, спогади Сергія Григоровича завше сповнені іменами колег із служби охорони й райвідділу міліції, а Горохівській організації пенсіонерів МВС України «Ветеран», де лідером

підполковник Ігор Богонос, він теж присвятив вірш. У ній капітан на заслуженому відпочинку досі почувається «своїм серед своїх» після служби на посадах дільничного інспектора міліції міста Горохів, старшого інспектора групи охорони громадського порядку, начальника відділення ДІМ Горохівського РВ УМВС України у Волинській області.

«ВЖЕ ДОСИТЬ БОЖИЙ СВІТ ДІЛИТИ, БО Й ВАМ НЕ БУДЕ МІСЦЯ В НЬОМУ ЖИТИ...»

А ось творча «вислуга» пана Сергія є набагато більшою від професійної. Свій перший вірш він написав, навчаючись у шостому класі. Добрими словами поет-початківець підтримував однокласницю, в якій трагічно загинув тато. Потому писав для

■ Гумореска

Господар

Сергій ОЛІЙНИК

Одного разу у суботу,
Відклавши хатню всю роботу,
Пішов з сім'єю на базар,
Щоби купити... спецтовар.

Дружина, мама й наші діти
Захтіли порося купити,
Щоб сало й м'ясо своє мати,
Газдою вирішив я стати.

Моя дружина – із села,
На себе вибір узяла.
Паця ми довго купували,
На всіх возах перебирали.

«Те – замале, те – без хвоста...», –
Словом, робота не проста.
Як вибрати не стало сили,
Ми порося таки купили.

А щоб росло воно хороше,
В мішок нам дядько кинув гроші.
Почав його я годувати,
Кропиву, конюшинку рвати...

Як «паце» трішки піросло,
Його почуло все село.
Не спить вночі, і вдень – не спить,
Лише ганяє та пищить.

Кажу дружині: «Слухай, мила,
Ми щось не те купили.
Раніш воно було патлате,
Тепер вже стало «полосате...»

Своїм противним свиномором
Мене вже третій раз вкусило.
А мама каже: «Будеш знати,
Як «легко» свині годувати.

Нічого, попрацюй до Пасхи,
Тоді спечем тобі ковбаски.
Тому закінчуй тарарам,
Буде ж бо й шинка, і «сто грам».

Щодня, мотаючись в лайні,
Я схуднув від тої свині.
Підлогу мусив ще зривати,
Міцним бетоном заливати...

Та лише випав перший сніг,
Вона своїм залізним рилом
Дубові двері проломилася...
То, друзі, – дикий був кабан.

На щасті, кум йшов з полювання,
«Бах-бах» – і смалимо до рання.
А потім смажили, кіптили...
Роботу файно замочили.

Тепер, як свині йду купляти,
Дружину замикаю в хаті.

м. Горохів

шкільного музичного ВІА «Арго» й клав вірші на шлягери відомих зарубіжних виконавців. Мабуть, «зірки» не образилися б за таку «обробку» своїх хітів. Хлопці ж бо дуже старалися бути схожими на них і на сцені, і в душі любов'ю до музики..

На жаль, рано пішли у засвіти і перша, і друга дружини Сергія Григоровича. Сенса його життя сьогодні – то сім'ї синів Юрія

Писав для шкільного музичного ВІА «Арго» й клав вірші на шлягери відомих зарубіжних виконавців.

і Богдана, сестер Мар'яни і Зої, які за традицією приїжджають у Сергіїв дім на Великдень, Різдво, чи інші родинні події. Найдорожчими скарбами він відрекомендував тисячам читачів «Волині» внучат – Іванка, Аліну і Дениска, й похвалився, що 11-річний Іван – то вже давно його найкращий компаньйон на рибалці. На чільному місці з юності в пенсіонера МВС залишається спорт (лише замість бігу – ходьба), завжди на часі –

новини футболу та біатлону. Вони, звісно, після тих, якими війною в Україні світ затьмарює росія.

«Політики, путіністи, ілонмаски, не змушуйте життя пропасти. Вже досить Божий світ ділити, бо й вам не буде місця в ньому жити...» – цими рядками звертається Сергій Григорович до можновладців.

Загалом у творчому доробку Сергія Олійника вірші про кохання, дружбу, природу. Їх люблять оптимісти, які вміють бачити сонце в калюжі, люди, котрі в радості чи смутку шукають щире, мудре, красиву поетичну чи прозову думку. Як на мене, то особливо потішними, відвертими та викрикованими авторів-самоучок видаються гуморески.

«...Усякого було в житті: і радощі, й печалі. То з друзями, то в самоті... геть зло, добра хочу й надалі. Зими не хочу зі теплом, не хочу літа з холодком... Життєвий пік я свій здолав! І головне – низько не впав!» – пише автор. Погодьмося, далеко не всі мають дар так влучно, коротко й зрозуміло описати своє життя.

Тож натхнення вам, Сергію Григоровичу, а з ним – найгарнішого вірша про нашу найкрасивішу, найсильнішу в світі духом Україну! ■

■ Адреса бід

У Нововолинську збирають кошти для підтримки сім'ї, у якій згорів будинок

5-го травня у Нововолинську на вулиці Олеса Гончара горів будинок родини Мордись. Окрім даху над головою, вони втратили багато особистих речей



Ось у якому стані зараз помешкання родини Мордись...

Ігор БУГ

Тож рідні постраждалих просять усіх, хто має змогу, долучитися до збору коштів на відновлення житла. Зокрема, до інтернет-видання «БУГ» звернулася донька власниці будинку Каріна Мацьоха та розповіла, що на момент пожежі її мати та 8-річна сестра знаходились у помешканні. Вогонь виник від пічного опалення та стрімко поширився по кімнатах.

На щастя, мати з донькою не постраждали. Втім, наразі будинок є непридатним для життя. Для його відновлення потрібні великі кошти, тому необхідна допомога небайдужих людей.

Допомогти можна за цим номером картки: 4441 1111 2507 9081. ■

ПП БУРМАКА Н.П.
10, 17, 24 травня.

ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне
www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36;
м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом.

ПРОДАЄМО
ПТИЦЮ ТА КОМБІКОРМ

Продаємо птицю:
бройлер добовий та підрощений, добову м'ясоєчку, каченята породи "Мулард", "Благоварка", "Башкірка"; гусенята породи "Легард Датський", індики "Біг-6". Кури-несучки дорослі та підрослки.

Комбікорм для всіх видів птиці та тварин. Діє безкоштовна доставка.
Тел.: 067-362-95-32, 066-408-77-76 (Люда);
096-832-20-58, 099-627-88-55 (Світлана);
067-634-83-34, 050-488-77-71 (Наташа);
067-119-53-13 (Віка).

ЕФЕКТИВНА РЕКЛАМА
066 824 71 60

АДВОКАТ
консультація
БЕЗПЛАТНО
099.413.00.54
viber.068.691.21.28

Свідоцтво ЗП 002973 від 21.06.2022р.

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
Є у наявності, а також на замовлення: балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (надвірні туалети, буди для собак та інше). Доставка.

Тел.: 0662945953, 0978154505.

■ Спорт



Фотоколлаж: ukrfootball.ua.

Колишній нападник і тренер луцької «Волині» та полтавської «Ворскли» Василь Сачко 3 травня відзначив 50-річний ювілей. Бажаємо Василю Вікторовичу відродити професійний футбол на Волині!

«Кварцяний на мене ніколи не кричав...»

Колишній форвард і головний тренер «Волині», а нині – наставник команди ФК «Тростянець» із села Тростянець на Ківерцівщині Василь Сачко в інтерв'ю сайту «Український футбол» розповів, чому покинув луцький клуб після року роботи в ньому, про методи тренування Віталія Кварцяного і надію на відродження професійної команди в області

Сергій ДЕМ'ЯНЧУК, ukrfootball.ua

— На все є відповіді. Можна багато чого казати, когось звинувачувати. Але... за два тижні до старту чемпіонату я прийняв команду, бюджет якої було зменшено вдвічі порівняно з минулим сезоном, – сказав Василь Сачко. – Все йшло експресом: пошук футболістів, мікрозбори, а на носі – чемпіонат, до якого ми не були

Чи є перспективи на відродження команди?

– Дуже хочеться у це вірити. Ми намагаємось щось робити. Є багато небайдужих до футболу людей, віримо, що вдасться відродити «Волинь», тим більше, що тут росте багато талантів. У дитячих школах футболісти dorостають до певного віку та їх розбирають інші клуби. А хочеться, щоб діти росли та виступали у рідному для себе місці...

«Є багато небайдужих до футболу людей, віримо, що вдасться відродити «Волинь», тим більше, що тут росте багато талантів.»

готові. Що вже казати... Як склалося, так склалося. А погодився очолити команду тому, що Волинь для мене – рідна, маю тут багато друзів, знайомих. Хотілося зробити більше, але не вийшло.

– Нині у Луцьку немає професійної команди (після початку повномасштабної війни в Україні «Волинь» припинила існування. – Ред.).

Зараз я живу у Луцьку, граю потроху у футбол із ветеранами, військовими, організуємо дитячі турніри. Тож життя йде. До того ж, беру участь в одному проєкті. Відроджуємо футбол у Тростянці, є таке село у Волинській області. Разом із незалежними власниками хочемо тут розвивати футбол.

– Які плани у керівників?

– Не хочу зараз кидатися гучними фразами, але скажу так: цього року ми плануємо заявитись до аматорської ліги України, а там ставитимемо більш глобальні завдання. Планів багато, аби проклята війна не руйнувала цю роботу...

– ...Кому як не вам знати, про байки, пов'язані із Віталієм Володимировичем Кварцяним. Вистачить, мабуть, щоб книгу написати. Що можете пригадати?

– Їх стільки, що одразу й не згадаєш найцікавішу. А є й такі, що не можна розповідати...

Якось була гра з донецьким «Металургом». У Луцьку був дощ, поле роз-

мокло. Ми непогано грали, але може десь чогось не вистачало. У перерві заходимо у роздягальню вже не в червоно-білих футболках, а у чорних, на підлозі – купа бруду – і тут заходить Віталій Володимирович і на підвищених тонах починає розповідати про помилки. Хтось із гравців не добіг, не зробив підкат і щоб показати приклад, як треба стелитись, він, жертвуючи своїм гарним костюмом, розбігся і через всю роздягальню пролетів у падінні по брудній підлозі. Потім каже: «Зрозуміли, як потрібно? Ідіть та вигравайте!»... Віталій Кварцяний – емоційна людина зі своїми методами роботи, але я можу сказати точно, що на мене він ніколи не кричав. Так, були робочі моменти, але глобально – ніколи», – розповів Василь Сачко в інтерв'ю сайту «Український футбол».

НАША ДОВІДКА:

Як футболіст у складі луцької «Волині» Василь Сачко (зріст 191 см) зіграв 148 матчів і забив 57 голів. А під керівництвом тренера Василя Вікторовича Сачка ФК «Волинь» провів 31 матч: 13 перемог, 7 нічиїх та 11 поразок. У сезоні 2020/21 луцький колектив посів сьому сходинку Першої ліги. Наразі 50-річний фахівець очолює аматорський клуб «Тростянець» (Волинська область). ■

Інші резонансні спортивні події – за цим QR-кодом:



ЯКИЙ РАХУНОК?

Українська Прем'єр-ліга. Результати матчів 27 туру: «Лівий берег» – «Карпати» – 2:3, «Рух Львів» – «Кривбас» – 0:0, «Чорноморець» – «Шахтар» – 0:3, «Інгuleць» – «Динамо» – 0:4, «Верес» – «Оболонь» – 0:2, «ЛНЗ Черкаси» – «Зоря» – 1:1, «Колос» – «Ворскла» – 0:0, «Полісся» – «Олександрія» – 1:2.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ УПЛ НА РАНОК 7 ТРАВНЯ:							
№	Команда	І	В	Н	П	ЗП	О
1.	«Динамо» (Київ)	27	20	7	0	59:17	67
2.	«Олександрія» (Олександрія)	27	19	6	2	42:19	63
3.	«Шахтар» (Донецьк)	27	17	6	4	64:24	57
4.	«Полісся» (Житомир)	27	11	10	6	36:27	43
5.	«Карпати» (Львів)	27	12	7	8	38:30	43
6.	«Кривбас» (Кривий Ріг)	26	11	7	8	28:24	40
7.	«Зоря» (Луганськ)	27	11	3	13	31:37	36
8.	«Верес» (Рівне)	27	9	8	10	31:38	35
9.	«Рух Львів» (Львів)	27	8	10	9	27:25	34
10.	«Колос» (Ковалівка)	27	6	11	10	23:23	29
11.	«Оболонь» (Київ)	27	7	7	13	18:42	28
12.	«ЛНЗ Черкаси» (Черкаси)	27	7	7	13	24:36	28
13.	«Ворскла» (Полтава)	27	6	7	14	22:35	25
14.	«Лівий берег» (Київ)	26	6	5	15	16:32	23
15.	«Інгuleць» (Петрове)	27	4	8	15	17:41	20
16.	«Чорноморець» (Одеса)	27	5	3	19	17:43	18

У гонці бомбардирів лідирує 23-літній форвард київського «Динамо» Владислав Ванат, який забив 17 голів (2 – з пенальті).

■ Оце так-так!

Зінченко – крутіший за Мудрика?!!

Оприлюднено рейтинг найбільш високооплачуваних українських футболістів на нинішній час

Петро ПАС

Лідером списку став півзахисник лондонського «Арсеналу» Олександр Зінченко, який отримує за

рік 9 мільйонів євро без врахування податків.

Друга позиція списку відійшла Михайлу Мудрику із «Челсі». Український вінгер от-



Фото: football24.ua.

«Михайле, то що сказав поліграф?».

ри мує понад 6 мільйонів євро на рік. Що прав-

да, наразі він тимчасово відсторонений від футболу через допінговий скандал. Михайло навіть пройшов поліграф, що не вживав зумисне заборонені речовини. Проте результати другої проби допінгу поки

не оприлюднено. Трохи менше за Мудрика заробляє Артем Довбик із римської «Роми» (5,56 мільйона євро). Четверте і п'яте місця між собою розділили голкіпери збірної України – Андрій Лунін із мадридського «Реала» (4,5 мільйона євро) та Анатолій Трубін з лісабонської «Бенфіки» (3,85 мільйона євро). ■

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3×3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

		2		5		3	
5		4		8			
1			9	4	8		6
			5			6	8
			1	6			
8	9			7			
4		5	7	2			1
			8			4	2
	2		4			5	

Відповіді на судоку за 30 хвилин.

5	3	8	2	7	9	1	4	6
1	7	9	6	4	5	2	3	8
4	2	6	8	1	3	5	7	9
6	5	1	3	9	2	7	8	4
3	9	4	5	8	7	6	1	2
7	8	2	1	6	4	3	9	5
8	1	7	4	2	6	9	5	3
9	6	5	7	3	8	4	2	1
2	4	3	9	5	1	8	6	7

■ До сліз

Картина Олега ШУПЛЯКА «Берегиня».



У неділю, 11 травня, – День матері. Не забудьте зателефонувати до своїх нень! А в кого вони вже на Небесах – помоліться за них.

Матері

Михайло СВИЧАНИЙ (ЛАПКІВ)

Я до матері,
Ніби ластівка,
Лину з вирію
І караюся,
Сповідуючись
Горем визрілим.

Все навкруг – чуже,
Тільки ти – одна,
Ніби світ без меж.
Нахилився день

До мого лица,
Тихо плаче теж.

Це – розлуки страх,
Це – чекання біль,
Що з душі не щез.
Я – твій блудний син,
Я – останній лист,
Що на вітрі змерз.

Дочекайся мене
Через сотні днів,
Через сотні верств.
Йду по битім склі, –
Кров мене пече,
Та несучи свій хрест.

■ Увага, конкурс!

Відгадайте, що сьогодні заховали журналісти?

Умова – найпростіша: хто перший надішле правильну відповідь, той і стане переможцем та отримає спецприз



ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ

Грицько ГАРБУЗ

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» – ВЕСНЯНИЙ СПЕЦВИПУСК №7

Предмет, який ми сьогодні заховали, точно є вдома у 99% українців. Якщо його носити із собою, то він може захистити від недоброго ока. Хоча дехто використовує його і для того, щоб забрати сили в інших. А дізнатися, що це саме, вам допоможуть... гості, які «пов'язані» з цим предметом. Тож запрошуйте додому ворога... Івасика-Телесика, Юлія Цезаря і Олександра Македонського з їхніми друзями, дует у складі Рене д'Ербле Арамиса і Катерини Осадчої та... Ісуса Христа. Хоча Він завжди має бути у вашому домі і в серці.

Що за предмет знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба якомога швидше надіслати тільки у вигляді повідомлення на телеграм-номер Грицька Гарбуза: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Рекорд» (Ярослава Магучіх, Січеславщина).

Приймних Вам пошуків без повітряних тривор! ■

Відверто



«На кого мені ще кричати, коханий, як не на тебе?»

«Чому ти кричиш тільки на мене?»

Бувають дні настільки важкі, що навіть згадувати їх потім не хочеться. Складні клієнти, важкі розмови, головний біль... У такі дні я навіть праску боюся вмикати – раптом «заговорить». Приходжу додому, ухиливаюся від обіймів і прошу: «Дайте мені 40 хвилин побути на самоті, я сьогодні всіх вас ненавиджу»

Олена ПАСТЕРНАК

Стою довго під контрастним душем. Потім сідаю за комп'ютер, «мочу» кількох монстрів, уявляючи, що один – це вітчим клієнтки, а інший – чоловік, який боляче стукнув мене в метро. Іноді це допомагає. Іноді – ні.

Одного разу після сварки чоловік запитав: – Чому ти кричиш тільки на мене?

Можна довго пояснювати, що я втомилася. Що в трамваї чужа дитина стрибала мені по голові, що в магазині не залишилося пирога з кроликом, на касі

не пройшла картка, довелося бігти до банкомата, а вся черга дивилася осудливо.

Я всюди мовчала, була ввічлива, навіть дала дитині цукерку замість прочухана. Була задоволена собою – яка я мила й вихована.

А вдома... вдома сили закінчилися. Черевики стоять не так. Світло в туалеті не вимкнули. Музика – гучна. Чай – гарячий, суп – холодний.

На кого мені ще кричати, коханий, як не на тебе? Адже ти – найближча мені людина. Я знаю тебе в радості й у горі. У здоров'ї й у хворобі. І знаю, що ти не будеш кричати у відповідь.

Не вдариш. Не викличеш поліцію. Я кричу на тебе, бо виплескую все своє роздратування й відчай.

Це не означає, що я тебе не люблю. Це означає – з тобою мені безпечно. Ти приймаєш мене різну. І прощаєш.

Але пробачати вічно ніхто не зобов'язаний.

У дитинстві я доглядала сусідську дівчинку. Її мама мала день народження, і ми вирішили зробити для неї коробку з паперови-

«Ніхто не має бути мішенню для нашого гніву й нервів.»

ми квітами. Дівчинка шість годин вирізала метеликів, вивчала віршик. Коли мама прийшла, вона кинулася їй зустрічати. Та зневажливо зиркнула на подарунок:

– Що за труну ти мені тикаєш? Уроки зробила? В хаті – бруд, як на смітнику.

Коробка так і залишилася у передпокої. Через кілька днів її викинули. Після того дівчинка вже ніколи не хотіла нічого майстру-

вати для мами. Зараз у неї свої діти. А мама дивується, чому донька не вітає її з святами...

Любити вічно – теж не будуть.

Нещодавно бачила сцену: високий чоловік сварить сина за брудні кросівки:

– Ти тупий? Не здогадався, що в багнюку треба надягати старе взуття?

Можна, звісно, сказати, що зранку було сухо, а нові кросівки давно хотілося вдягнути. І що вісім років – це вік, коли ще вчишся думати й передбачати. Але на тітку в яскраво-рожевих кедах ніхто не кричав.

Хлопчик опустив голову і прошепотів:

– Тату, я тебе сьогодні більше не люблю, – і заплакав.

Любов – не безкінечна. І ніхто не зобов'язаний прощати. Ніхто не має бути мішенню для нашого гніву й нервів.

Ми вміємо бути ввічливими з чужими – з 9:00 до 17:00. Усміхатися, дякувати, не спізнюватися. А вдома – зриваємося на своїх.

Навчіться просити про допомогу там, де хочеться закрити.

Робіть усе, щоб вас чekali з радістю, а не зі стра-

Записуйте рецепт!

Фритата зі шпинатом, або зелений омлет

У модному слові «фритата» немає нічого незвичайного. Насправді – це звичайний омлет в італійській кухні. Нюанс лише в тому, що готується він обов'язково з начинкою. У збиті яйця італійці додають овочі, зелень, сир, м'ясо або ковбасу

Євген КЛОПОТЕНКО, шеф-кухар, ресторатор, громадський активіст, блогер та телеведучий

Я пропоную вам приготувати «зелений» омлет – зі шпинатом, зеленою цибулею і зеленим горошком. Чудовий соковитий літній сніданок вам гарантовано.

ІНГРЕДІЄНТИ (на 2 порції, час приготування – 15 хв):

- 200 г шпинату;
- 4 яйця;
- 4 пера зеленої цибулі;
- 1 ст. л. вершкового масла;
- 60 г сиру (фета або звичайний твердий);
- 50 г зеленого горошку (свіжого або замороженого);
- 2 гілочки кропу;
- 1 ч. л. цукру;
- за смаком сіль і перець.

Анекдоти

Чоловік: – Де саморізи? Дружина: – Якщо ти про кучеряві цвяхи, то – в шафці.

Чоловік: – Де саморізи? Дружина: – Ой, мама... Чоловік: – Де саморізи? Дружина: – Ой, мама...



Фото: klopotenko.com.

ПРИГОТУВАННЯ:

Крок 1: Яйця збийте в мисці з сіллю і перцем. Сир натріть на крупній тертці.

Крок 2: Горошок відваріть протягом трьох хвилин в підсоленій і підсолодженій киплячій воді.

Крок 3: Вершкове масло розтопіть на сковороді і обсмажте на ньому половину шпинату протягом трьох хвилин, постійно помішуючи.

Крок 4: Додайте дрібно нарізану зелену цибулю, смажте ще хвилину.

Крок 5: Додайте горошок і залийте збитими яйцями. Посипте сиром і відправте на 10 хвилин в розігріту до 180 градусів духовку. При подачі викладіть другу половину листя шпинату і складіть омлет вдвічі.

Готувати – це просто! ■

курсія на лікero-горілчанний. Я не їду.

– Вночі пішов до холодильника, поки всі сплять. Став у чергу третім...

Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 12 – 18 ТРАВНЯ



ОВЕН (21.03 – 20.04)

Обставини змусять вивчити чимало нової інформації, яка не стосуватиметься основної роботи. Проте у майбутньому ви зрозумієте, що втрачений час на ці знання був не даремний. До речі, горіхи подарують блиск вашим розуму і волоссю. *Сприятливий день – понеділок, несприятливий – середа.*



ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

У Тельців з'явиться класна можливість змінити місце проживання або роботу. Подумайте про всі ЗА і ПРОТИ, запитайте у коханої людини поради. Після 16 травня прогулянки чи йога повернуть втрачені сили. Ваш продукт місяця – мед. *Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – вівторок.*



БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Близнюкам варто більше часу присвятити соціальним мережам, але не перегляду смішних відео чи мемів, а саме пошуку односторонніх, з якими разом досягнете успіху в кар'єрі. Також бережіть легені та руки – сидяча робота може дати напругу. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – понеділок.*



РАК (22.06 – 22.07)

На людей із цим знаком очікують емоційні гойдалки, через що проявиться психосоматика у вигляді набряків і висипу. Вам варто здати аналізи – не відкладайте це в довгий ящик. Також сходіть з коханою людиною в кінотеатр чи на виставу. *Сприятливий день – вівторок, несприятливий – п'ятниця.*



ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Леви хоча і полюбляють виділятися з натовпу, однак цього разу вони допомогатимуть іншим це робити. Ваших рекомендацій дотримуватимуться навіть незнайомці. Щоправда, 18 травня можливий стрес. Також бережіть серце та спину. *Сприятливий день – понеділок, несприятливий – неділя.*



ДІВА (22.08 – 23.09)

Дівам варто приділити увагу сімейному бюджету та можливим інвестиціям у нерухомість або домашнє господарство. Ваші лідерські якості допоможуть відкрити нові фінансові перспективи. Із середини тижня можливі проблеми з кишківником. *Сприятливий день – понеділок, несприятливий – четвер.*



ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Терези, вмійте йти на компроміси. Цього тижня можливі непорозуміння з найдорожчими людьми. Будьте чесними та щирими – і все налагодиться. А для покращення здоров'я їжте червоне м'ясо, гранати та гречку! *Сприятливий день – четвер, несприятливий – вівторок.*



СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Скорпіони, ваші витрати стануть вигідними інвестиціями у ваш комфорт та задоволення. Емоційна чутливість допоможе глибше зрозуміти потреби партнера. Затишний вечір на вихідних удвох буде ідеальним, тому знайдіть на це час у вашому графіку. *Сприятливий день – неділя, несприятливий – середа.*



СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Стрільці чимало витратять грошей на покупки, яка їм здаватиметься сенсом життя. Однак згодом будуть розчаровані. Тому зорі радять потерпіти, а частину коштів віддати на благодійність – незабаром отримаєте вдвічі більше. *Сприятливий день – понеділок, несприятливий – четвер.*



КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

Суглоби можуть сильно розболітися ближче до кінця тижня. Якщо у вас уже сильно «клацають» пальці або тягне попереk, тоді додайте в щоденний раціон горіхи з бананами та стежте за рівнем магнію. *Сприятливий день – вівторок, несприятливий – субота.*



ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Водолії відчують, що хочуть вимкнути всі гаджети та просто зникнути з радарів. Зробіть це! Побудьте наодинці зі своїми думками – це підкаже в якому напрямку рухатися далі. Також маєте помолитися за близьких на передовій. *Сприятливий день – понеділок, несприятливий – п'ятниця.*



РИБИ (19.02 – 20.03)

Зверніть увагу на свої мрії та фантазії – у них є підказки для майбутнього. Покопайтеся у собі! Також включіть у харчовий раціон ламінарію – морська капуста не тільки регулює кількість йоду, а й омолоджує. Сходіть на вихідні у лазню. *Сприятливий день – неділя, несприятливий – середа.* ■

■ Несподіваний поворот



ВІРА СОЗОНЬЮК
мати загиблої бойової медицині Олени Созонюк

«Я відмовляла її повертатися в армію, бо дитина ще маленька, казала, щоб звільнилася... А донька мені: «Як я залишу хлопців, у них не буде медика. Хто з ними буде?», – згадувала під час ефіру пані Віра.



«Олена була дуже хоробра – не кожен чоловік хотів йти в такі місця, куди вона заходила з хлопцями», – згадують її побратими.

Мама загиблої Героїні з Волині розшукала воїна, якого прикрила в окопі її донька

А допомогла їй у цьому команда проекту «Я не забуду» телеканалу «Дім»

Олена ЗУБ

Два тижні тому ми просили своїх читачів підтримати петицію про присвоєння звання Героя України бойовій медицині Олені Созонюк на псевдо Аліса із села Обенижі Турійської громади Ковельського району, яка загинула під час російського обстрілу на перетині у вересні 2022 року. У тому останньому бою волинчанка прикрила собою побратима врятувала йому життя ціною власного.

Після публікації ця історія мала продовження. Виявляється, ще після похорону відважної турійчанки її мама – Віра Созонюк – дуже хотіла порозмовляти із врятованим дочкою воїном. І мрію жінки втілили творці програми «Я не забуду» телеканалу «Дім». Вони віднайшли цього бійця, а також решту очевидців останніх хвилин життя загиблої, і запросили їх до студії. На запис програми разом з мамою поїхала і сестра-близнючка загиблої – Ольга, яка прибула із Туреччини, куди вийшла заміж. Зустріч вдалася до щему хвилюючою...

Віра Созонюк спочатку розповіла, що її донька з дитинства була завзятою і з сильним почуттям справедливості. «Я їй завжди казала: «Оленко, стримуй себе, бо в тебе так у житті буде багато ворогів, не всі ж люблять, щоб їм прямо в очі казали». Але вона ось така була: весь час «правду-матку» рубала...».

У 2016 році 22-літня Олена стала добровольцем в складі ЗСУ в 14-тій окремій механізованій бригаді імені князя Романа Великого. «Я сподівалася, що її за станом здоров'я не візьмуть до війська. Бо в неї були про-

блеми із зором. А потім вона мені розповіла, що одягла лінзи й так пройшла окуліста. І її підписали контракт...».

Пізніше, після народження доньки і декрету, Олена повернулася на службу, хоч мама і відмовляла. Після повномасштабного російського вторгнення служила бойовою медиком. Загинула 3 вересня 2022-го на Харківському напрямку у віці 28 років. Її дитині Оксані тоді було

«Я пам'ятаю тільки вибух і її крик. Вона впала переді мною, майже мені на руки, і закричала.

всього три роки ...

«Якби не Оксана, я досі лежала б біля Олени і плакала. А так вона витягла мене з цього стану. Оксана тримає нас на цьому світі – мене і діда. На момент смерті Оленки вона була зовсім маленька, тому ми її не брали на похорон. Вона не бачила, як маму привезли, як маму поховали. Вже після похорону ми весь час з нею ходили на кладовище. Вона приходить, дивиться на фотографію, обіймає її, сідає, щось там розповідає по-своєму. А я стою і плачу. А потім Оксана сама почала просити: «Ходімо до мамі». І так ми ходили щодня, а то й по два рази на день...», – не стримувала сліз пані Віра.

... А потім у студію запросили Олександра Смолярука – військового, котрий перебував поряд із її донькою в останні хвилини перед її героїчною смертю.

«Олена була дуже хоробра – не кожен чоловік хотів йти в такі місця, куди вона заходила з хлопцями», – одразу сказав захисник Олександр. – У перших рядах йшла забирати «двох-

сотих» або рятувати когось із «трьохсотих»... Олена була єдиним медиком у нашому підрозділі. В іншому, який нас минав, був свій медик. Я так зрозумів, він не захотів бігти на допомогу пораненому, або злякався, або що... І вирушила Олена. Вона вибігала з бліндажа, за нею – наш побратим Влад. І тут – приліт. Олена, виходить, закрила Владу своїм тілом. Вони обое були поранені», – зазначив солдат.

«Ми її евакуювали близько 10 хвилин: потрібно було з позиції забрати, винести, а там – такі ліси. Приїхала евакуацій-

на машина, забрала Олену, Владу, інших «трьохсотих» хлопців. Але Олена не вижила, бо були дуже важкі поранення», – наголосив військовий.

Владислав Градишук – побратим, котрого врятувала медик, не прибув до студії, де відбувалися зйомки передачі «Я не забуду», оскільки обіймає посаду водія міжнародних перевезень і перебував під час ефіру за межами України. Через це бесіду проводили дистанційно.

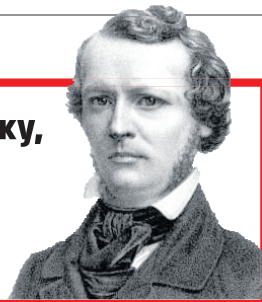
Ветеран був відсутній також на похованні Аліси, адже в той момент лікував поранення.

«Олена була в бліндажі ближче до виходу, я був трохи далі, – розповів по відеозв'язку Владислав. – І вона мені каже: «Треба бігти, надавати допомогу». Відповідаю: «Я розумію, але ти бачиш, що прильоти все ближче й ближче. Почекай хвилину-другу, і тоді побіжимо». У якусь секунду вона не витримала і сказала: «Я вибігаю». І тільки рушила до виходу, я за нею – і приліт навпроти входу в бліндаж. Я пам'ятаю тільки вибух і її крик. Вона впала переді

■ Золоті слова

«Рука, що гойдає колиску, править світом»

(Вільям Росс ВОЛЛЕС (1819 – 1881) – американський поет шотландського походження).



2025	ТРАВЕНЬ
8	Четвер День пам'яті та примирення. День пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Міжнародний день Червоного Хреста і Червоного Півмісяця. Апостола Івана Богослова Арсеній, Адріан, Василь, Григорій, Іван, Емілія, Макар. ☀️ схід – 16:32, захід – 04:08. Зростаючий опуклий місяць. 10-й день. ☀️ схід – 05:40, захід – 20:50. Тривалість дня – 15:10, тривалість ночі – 08:50.
9	П'ятниця День пам'яті та вшанування жертв війни. Гаврило, Гордій, Микола, Йосип, Ісай, Килина, Еразм, Онисим, Пров, Філат, Христофор. ☀️ схід – 17:41, захід – 04:18. Зростаючий опуклий місяць. 11-й день. ☀️ схід – 05:38, захід – 20:52. Тривалість дня – 15:14, тривалість ночі – 08:46.
10	Субота Всесвітній день мігруючих птахів. Василь, Ісидора, Онисим, Семен, Симон, Таїсія, Купріян, Лаврентій. ☀️ схід – 18:51, захід – 04:29. Зростаючий опуклий місяць. 12-й день. ☀️ схід – 05:37, захід – 20:53. Тривалість дня – 15:16, тривалість ночі – 08:44.
11	Неділя День матері. Давид, Йосип, Кирило, Костянтин, Мефодій, Мокій, Никодим, Ростислав, Софрон. ☀️ схід – 20:03, захід – 04:41. Зростаючий опуклий місяць. 13-й день. ☀️ схід – 05:35, захід – 20:55. Тривалість дня – 15:20, тривалість ночі – 08:40.
12	Понеділок Всесвітній день медичних сестер. Міжнародний день запобігання синдрому хронічної втоми. Герман, Денис, Іван, Пилип, Панкрат, Федір, Гермоген, Епіфан. ☀️ схід – 21:16, захід – 04:56. Повний місяць. 14-й день. ☀️ схід – 05:34, захід – 20:56. Тривалість дня – 15:22, тривалість ночі – 08:38.
13	Вівторок Всесвітній день техніки для майбутнього. Георгій, Ірина, Ярина, Єгор, Макар, Олександр, Орина, Юрій, Гликерія, Юхим. ☀️ схід – 22:28, захід – 05:16. Спадаючий опуклий місяць. 15-й день. ☀️ схід – 05:32, захід – 20:58. Тривалість дня – 15:26, тривалість ночі – 08:34.
14	Середа День пам'яті українців, які рятували євреїв під час Другої світової війни. Іван, Леонтій, Максим, Макар, Марко, Микита, Ісидор, Олександр, Сидір, Тихін, Яків. ☀️ схід – 23:36, захід – 05:44. Спадаючий опуклий місяць. 16-й день. ☀️ схід – 05:31, захід – 20:59. Тривалість дня – 15:28, тривалість ночі – 08:32.

мною, майже мені на руки, і закричала», – ділиться спогадами Владислав.

«Ми взяли ноші, почали її евакуювати, поклали в машину. Підбіг ще один бойовий лікар, почав робити їй уколи. Я постійно розмовляв з нею, щоб утримати в свідомості: «Альона, говори зі мною». Але вона тільки хрипіла», – розповідає врятований.

Ландшафт, де розташовувався підрозділ, був рельєфним, шляхи – глиняні. Через це транспорт прибув невчасно.

«Ми почали підвишувати голос на лікарів, щоб вони

щось робили, проводили якісь реанімаційні заходи. Але лікарі сказали, щоб ми заспокоїлися, і просто констатували смерть Альони», – сумно зазначив побратим загиблої Владислав Градишук.

І пообіцяв: як тільки завершиться відрядження, то відвідає сім'ю Олени, аби поговорити віч-на-віч.

Редакція видання «Волинь» ще раз закликає підписати петицію про присвоєння звання Героя України Олені Созонюк.



ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «-» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Волинь». Ціна Договірної.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:

78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер	Інтернет-новин
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики	Передплати і розповсюдження
УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович	ШВАБЮК Галина Іванівна
Інформації	Спеціальні кореспонденти
ВЛАШИНЕЦЬ Леся Спенанівна	ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович
Медицини	ЗУБ Олена Олегівна
ХВАС Любов Володимирівна	

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 КБ
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друк офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 9136.
Загальний тижневий тираж: 9268.
Замовлення № 579.